

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
22 JANUARI 1932 - No. 34

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEÏLLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

EET MEER FRUIT!....

Sluis is ook interessant door de Kantbewerstersschool...

EEN BLIK IN

Het Noord-Westelijk deel van Zeeuwsch-Vlaanderen heeft zoo iets droomerigs, dat het eigenlijk weer sterk afwijkt van het overig deel. Wellicht komt dit door de sfeer, die de oude plaatsen Sluis en St. Anna ter Muiden eigen is? Maar ook de overige steden en dorpen, zooals Breskens,

Aan het spin-
wiel of liever bij
het apparaat,
waarmee de
kantwerksters
van Sluis de
klosjes op-
winden.

Groede, Cadzand, hebben daarvan iets; alleen het levendige Oostburg maakt een uitzondering. Sluis heeft een ongewoon karakter. Vooral komt dit door de vele oude gebouwen, of wat daarvan bewaard is gebleven. Dikwijls is dat

NOORD-WEST ZEEUWSCH- VLAANDEREN

niet veel, zoo b.v. van het kasteel. Dit was vroeger het verblijf van de gouverneurs van StaatsVlaanderen; d.w.z. een gedeelte ervan in lateren tijd. Want oorspronkelijk was het een der Bourgondische kasteelen, in 1385 gebouwd door Philips den Koenen, bestemd ter verdediging, en speciaal tegen 'n Engelschen inval gebouwd. Veel oorlogen heeft het meegemaakt. Later werd het voor een der gewichtigste grensvestingen der republiek gehouden. In de vier eeuwen, dat het bestaan heeft, moest het natuurlijk veel veranderingen ondergaan; vooral door de steeds zich wijzigende strijdmethoden.

In het jaar 1794 werd Sluis door de Franschen vier weken lang beschoten. Het kasteel had daar-

Sint Anna ter Muiden bezit nog altijd zijn prachtige ouden toren en sterft steeds verder af.

Losjes, losjes, losjes.
Vliegen doen de klosjes...
Van den eenen kant naar den anderen kant.

van echter weinig te lijden. Maar tóch werd het in hetzelfde jaar afgebroken, voor zoover dit mogelijk was. Eerst in het jaar 1820 verdween het laatste steenwerk, en bleef slechts datgene, wat we er nu nog vinden.

Sluis is ook interessant door de kantbewerkersterschool. Hier wordt, en niet minder fraai dan aan de overzijde der grens, de mooie kant geklost, die een wereldberoemde naam heeft. En terecht. Het is een leuk gezicht, de kantwerksters bezig te zien aan hun werk, en het geklik-klak der rusteloze spoelen te hooren. Voor Sluis is deze industrie zonder twijfel van belang.

Tegenstellingen zijn er overigens in dit deel van Zeeland genoeg! Daar ligt Breskens, de ondernemende gemeente, die de teekenen des tijds heeft verstaan, en zichzelf omtoverde tot een badplaats, waarvan, in verband met den slechten tijd wellicht dit jaar nog niet veel profijt is getrokken, maar die ontegenzeggelijk in de toekomst renderen zal. We zagen er veel veranderingen en verbeteringen, en legden een en ander — voor zoover dit buiten het seizoen mogelijk was — op de gevoelige plaat vast. Sint Anna ter Muiden, dat de eer heeft, de meest Westelijk gelegen gemeente van ons land te zijn, bezit nog altijd zijn prachtige toren, die een groote attractie vormt.

Alles te zamen genomen, bezit dit deel van Zeeland de voor-

Tegenstellingen zijn er overigens in dit deel van Zeeland genoeg... Oud en nieuw raken elkaar in de ondernemende gemeente Breskens.

Het Noord-Westelijk deel van Zeeuwsch-Vlaanderen heeft zoo iets droomerigs... (St. Anna ter Muiden)

... alleen het levendige Oostburg maakt een uitzondering.

waarden, om zich in een druk vreemdelingenbezoek te kunnen verheugen.

De bloembollencultuur zal daartoe ook ongetwijfeld bijdragen.

Blijft er nog één kwestie: De verbindingen. Ten aanzien van den veerdienst valt niets bijzonders op te merken.

Wel echter zouden we nog eens in een lange jere miade over het trammetje willen vervallen, ware het niet, dat dit reeds zoo dikwijls is gebeurd.

En dat verveelt, nietwaar? Maar dat het trammetje de Zeeuwsch-Vlamingen nog niet méér verveelt, begrijp ik niet!

Goede verbindingen vormen toch een eerste voorwaarde voor economische ontwikkeling. Om van het gemak, dat een behoorlijke verbinding voor den toerist vormt, maar niet te spreken.

Maar misschien brengt 1932 in dit opzicht iets goeds? We hopen het van harte. Eenerzijds omdat het ons gaat vervelen, altijd op hetzelfde aambeeld te hameren, maar anderzijds — en dit vooral — omdat we het Zeeuwsch-Vlaamsche land alle goeds toewensen!

Breskens herleeft, ook door z'n pittigen nieuwbouw.

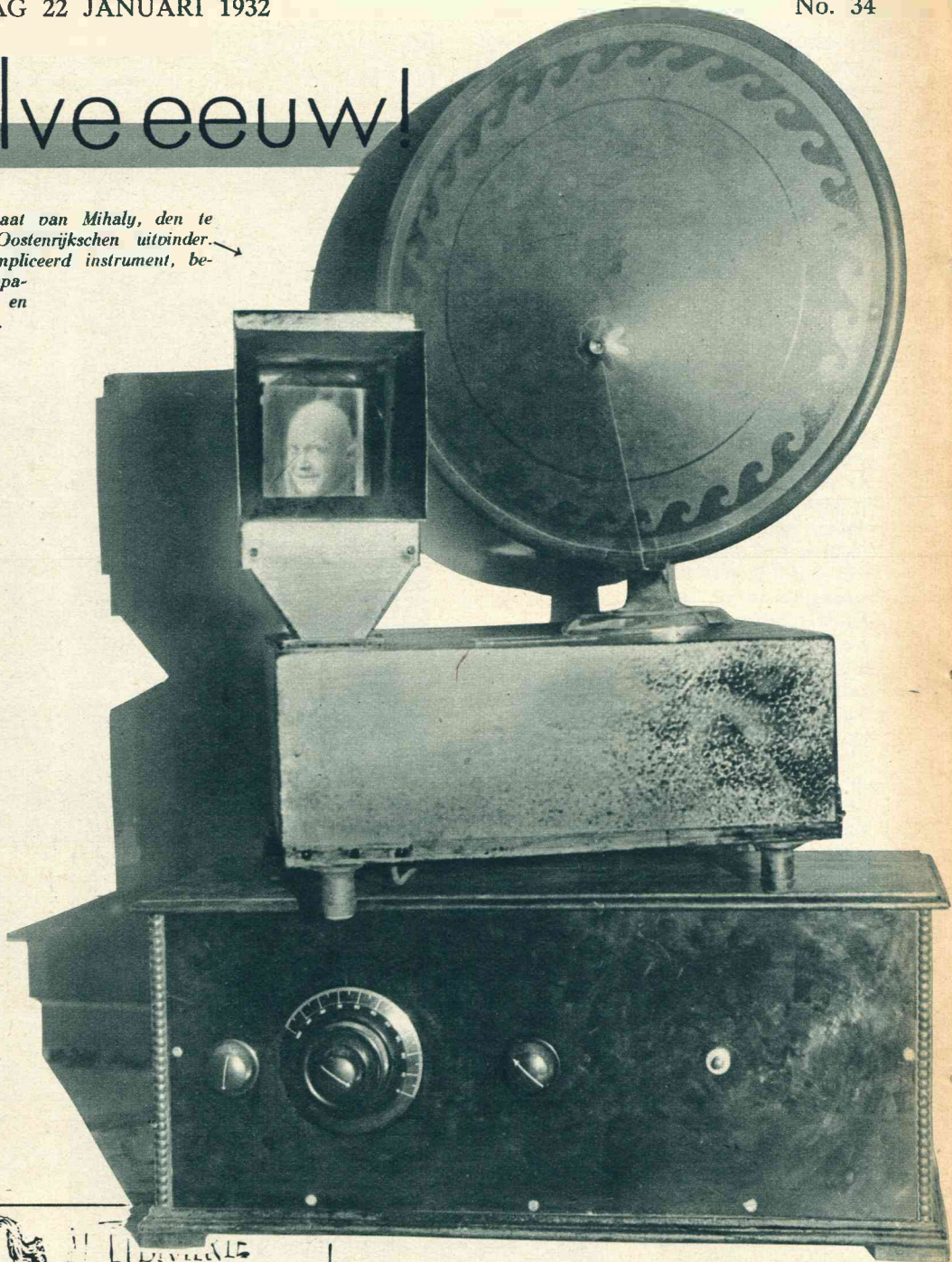
Radio vóór 'n halve eeuw!

Wie zich ernstig met de kultuurgeschiedenis bezig houdt komt onveranderlijk tot de conclusie dat alle gedachten, die op heden voor een groot deel werkelijkheid geworden zijn, minstens reeds eenmaal in het menselijk brein zijn opgekomen.

Waaraan het dan lag, dat ze niet konden worden verwezenlijkt?

Omdat eenvoudig nu eens de technische hulpmiddelen ontbraken, dan weer de heldere, grondige kennis der natuurkrachten nog niet veroverd was.

Het televisie-apparaat van Mihaly, den te Berlijn levenden Oostenrijkschen uitvinder. Een weinig gecompliceerd instrument, bestaande uit Radio-apparaat, luidspreker en beeld-zendapparaat.

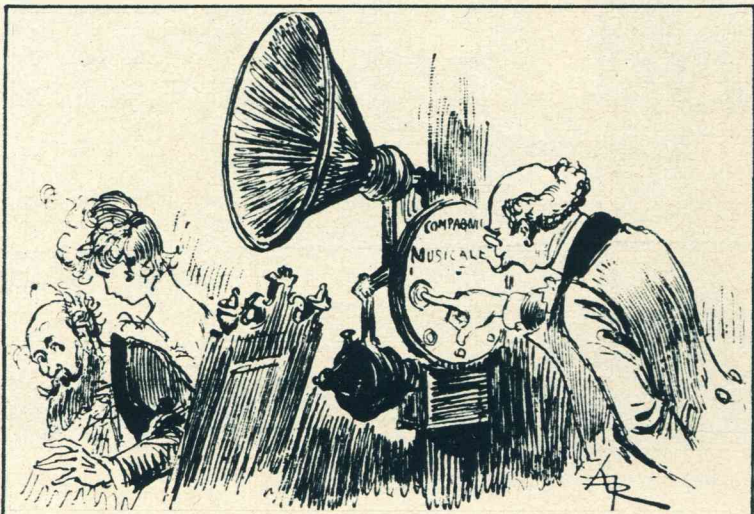

Een karikatuur uit 1849: „Muziek door electrische telegraphie". Elk der drie apparaten waardoor de dame gezeten is, heeft het model van een bekende concertzaal uit die dagen. In den begeleidenden tekst leest men dat men toen den indruk had dat men uitgevoerde muziekwerken van Boston tot New-York zou kunnen hooren. Het is niet bekend op welke technische proef deze spotprent is gemaakt.

De Phonographische Bibliotheek. Spraakonderricht wordt nog slechts langs mechanischen weg gegeven.

Geen orkest meer noodig!

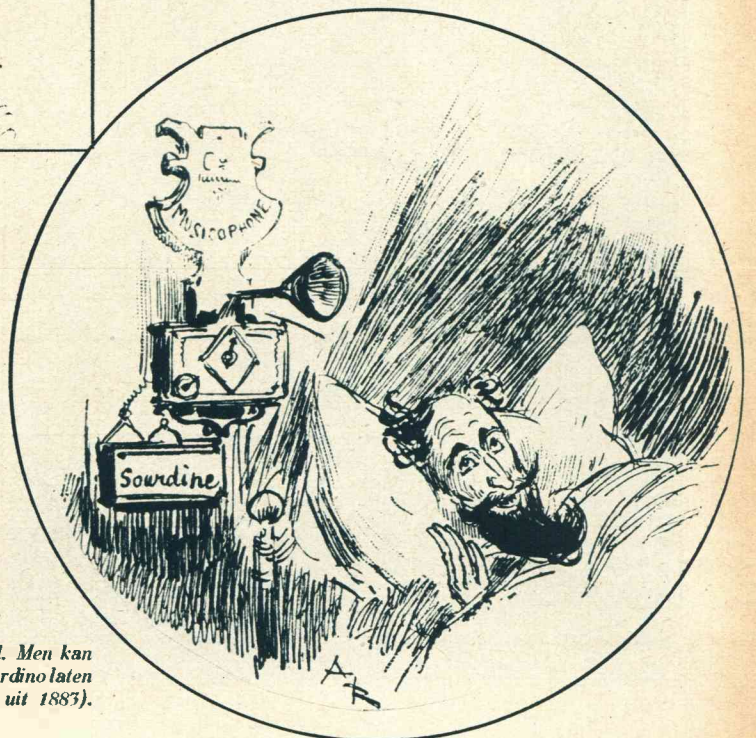

Of er dan ook reeds ten tijde der Egyptische Pharaon's en der Romeinsche keizers menschen zijn geweest, die zich bezig gehouden hebben met tedroomen van iets als onze radio? Zeer zeker!

Men spreekt in de laatste jaren, sinds den snellen vooruitgang der

vliegtechniek veel over den oerouden wensch der menschen om als de vogels zich in de lucht te verheffen en zich snel te verplaatsen. Is echter de wensch om berichten zoo snel mogelijk over te seinen niet even oud? Hoe leggen we anders de vuursignalen uit van Grieken en Romeinen, en de trommelsignalen der negers? Zijn dit niet allemaal pogingen om zooveel mogelijk medemenschen zoo snel mogelijk op de hoogte te stellen van gewichtige tijdingen?

En toch: hoeveel eeuwen heeft het geduurd,

De Radio aan 't bed. Men kan de muziek ook con sordino laten spelen. (Karikatuur uit 1883).

„En hier is de muziekleiding! Hier, door deze telefoon, hoort u de Zang-academie; door het tweede 't Concertgebouw, en door 't derde het „American Theatre“.... Karikatuur uit 1877.

totdat twee menschen zich van-uit de verte met elkaar konden onderhouden, en, toen deze eerste stap eenmaal was gezet, hoeveel tientallen van jaren heeft het daarna nog niet geduurd, vooraleer u bijvoorbeeld in de gelegenheid was, om met zoon of dochter in een heel ander werelddeel te converseeren, alsof ze in een stoel tegenover u zaten, inplaats van in Indië?

Eerst uit de zeventiger jaren intusschen dateert deze eerste stap, werd de droom van eeuwen verwezenlijkt. Maar ook even spoedig waren de geestige teekenaars uit die dagen er bij om de mogelijkheden welke de nieuwe vinding bood, van den caricaturalen kant te bekijken en deze in

beeld te brengen, in den teekentrant van dien tijd.

Allerlei problemen, zoo stelden ze het voor, zouden door de uitvinding van de telefoon op de eenvoudigste manier worden opgelost. Vooral de toenmalige fransche caricaturist Robida wijdde aan dit interessante probleem een aantal schetsen, die we op deze bladzijden den lezer voorleggen, ter vergelijking van hetgeen men toen dacht te zullen krijgen en van wat men nu heeft.

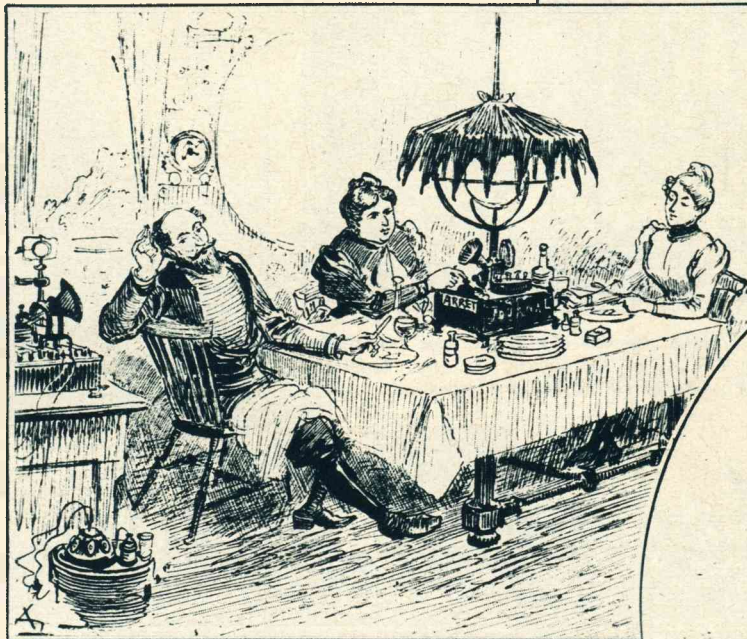
Men vindt er — zij het niet altijd even geestig of geslaagd — in uitgebeeld hoe de menschelijke stem door den aether wordt voortgebaard, 't spraak-onderricht, ja, zelfs de luidspreker naast het bed voor menschen die erg van hun gemak houden, mogelijk ook aan slapeloosheid lijden wordt niet vergeten.

'n Dame van de beau monde, in een dik gepolsterde fauteuil weggedoken, geniet op een caricatuur dateerend van 1849

't Is echter een feit, dat reeds in 1881 in Berlijn goedgeslaagde proeven werden genomen met het telephonisch overbrengen van operaopvoeringen. De kranten uit die dagen gaven er hoog van op. Natuurlijk, zoo besloot de artist, krijgen we straks woningen met ingebouwde opera-weergevers en luidversterkers! En heel ver heeft hij inderdaad de plank niet misgeslagen. Alleen verhuurt de huisbaas ze er op heden nog niet bij: maar dat kan nog komen!

Den grootsten angst hebben de menschen

Moeder heeft er genoeg van en schakelt de radio uit!

„Ga voort, ik luister“ zegt de phonograaf.

„Lieve hemel! Nou heeft ie mijn portret!“ Karikatuur op spreekmachine en photographisch toestel legelijk. Onze radio-televisie.

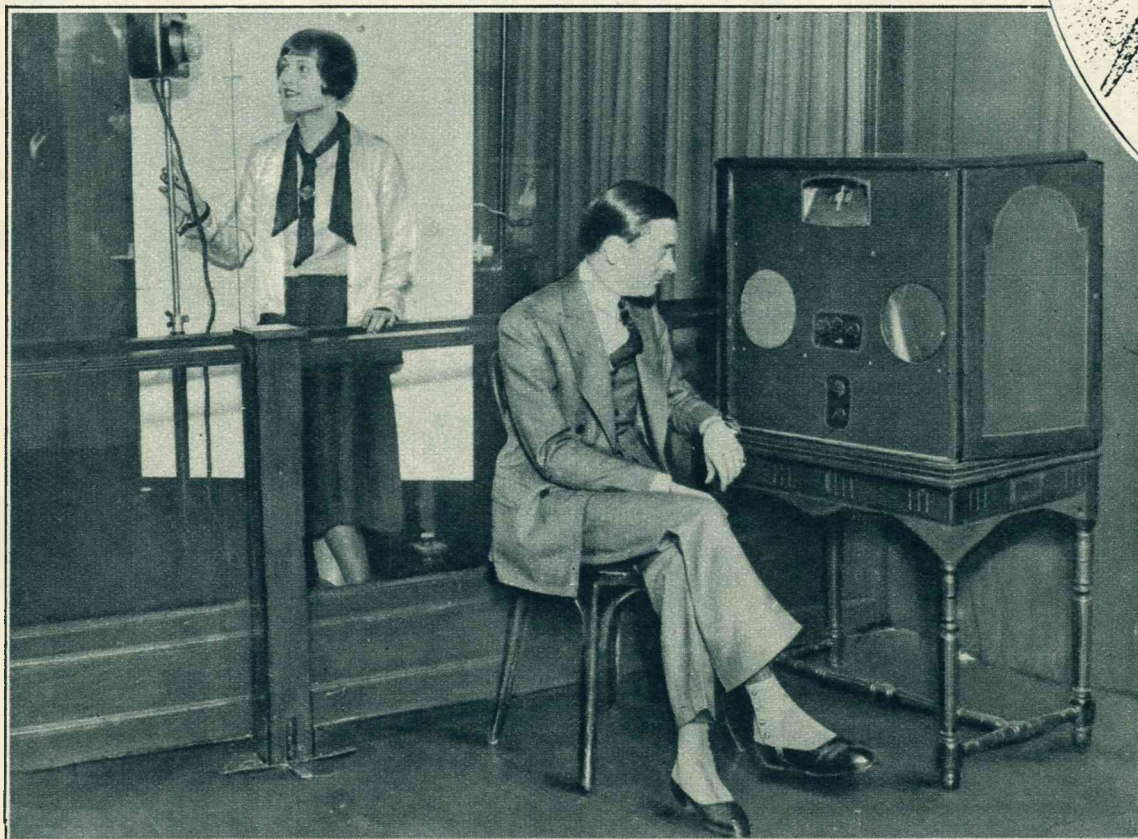

tot op den dag van heden altijd gehad voor het „verzien“! De complicaties, welke daaruit inderdaad zouden kunnen ontstaan zijn legio, en.... neen, men moet er eenvoudig niet aan denken. Dat we intusschen ook van deze laatste mogelijkheid niet zoo heel ver verwijderd zijn, mogen onze laatste photo's bewijzen, waarop het voor 'n paar jaar uitgevonden televisie-apparaat van Mihaly nu eens niet in caricatuur, maar in werkelijkheid is afgebeeld.

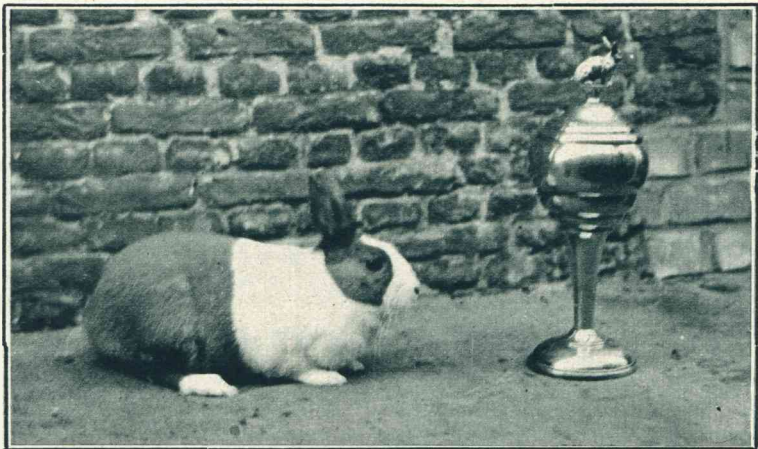
We hebben verder nu nog maar één wensch: dat de man die ons het geperfectioneerde televisie-apparaat zal brengen, waarmee men de heele wereld kan belooien, ons tegelijkertijd het middel aan de hand zal doen om er zelf in minder gewenschte oogenblikken aan te ontkomen.

Want verbeeld je!....

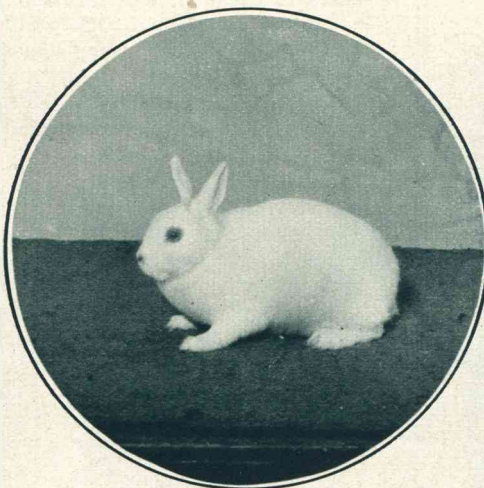
M. F.

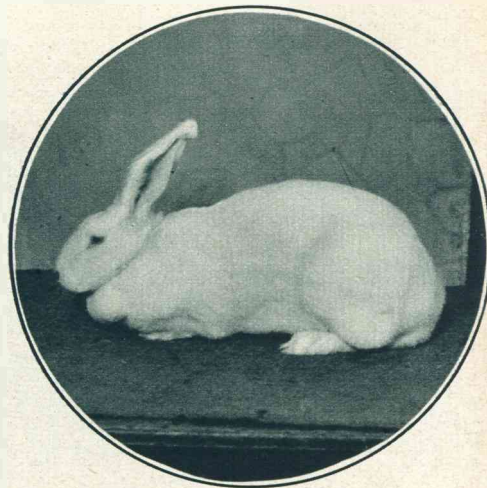
Burgemeester Walker van New-York, in December 1929 gefotografeerd voor het Televisie-apparaat, waardoor hij Betty Compton, een tooneelster, zoowel zien kon als hooren.

De nationale Konijntentoonstelling te Oostburg behoort langzamerhand tot de voornaamste, die op dat gebied in onze provincie worden gehouden. Van de inzendingen behaalde deze Hollander ram van P. van Hal te Oostburg een beker als mooiste konijn in zijn categorie.

Poolkonijn, voedster, dat den 1sten prijs won. Eigenaar J. Versprille te Oostburg.

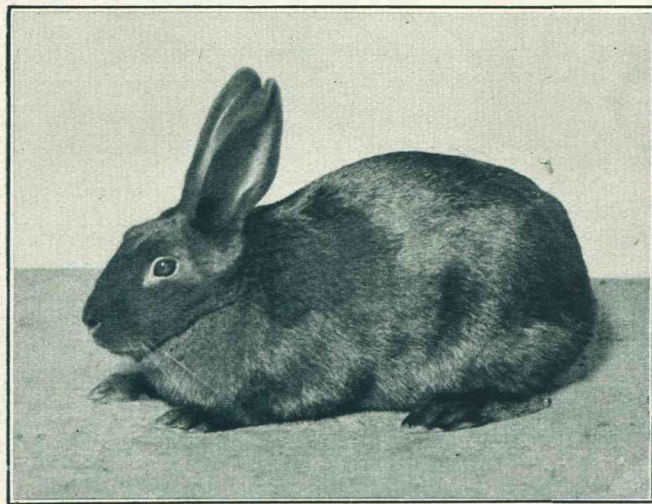

Wit Vlaamsche Reus, voedster. Het mooiste konijn der groote rassen. Eigenaar A. Kraene te Zuidzande.

De operette Reepelsteeltje werd door het kinderkoor O.K.K. te Kruiningen (dir. Jac. Kole) met groot succes in De Korenbeurs opgevoerd.

Havanna voedster. Het mooiste konijn der middenrassen. Eigenaar F. van Herwijnen te Middelburg.

Bie ons op 't durp

Dae zit ik noe 's mie 'n moeilijke kwestie. D'r is 'ier 'n vrouwspeersoan op 't durp, en die zee tegen mien : Pier, ik wil trouwe.

Ik zegge: daer 'ei jie glik in, as ik nog vrie man was... mae meer dust ik nie te zeggen, wan 'k è sjuust verteld, dà de vrouwe de brieven òk leest.

En noe mò 'k je is wà vraege, zee 'eur; noe mò jie is over mien schrieve in „Ons Zeeland” wan je mò begriep, ik kan tòch nie mie m'n eige leure, en 'n vent mò 'k è.

Nou, zeg ik, à 'k t'r wat an doen kan, dan zà 'k ik 'et nie laete.

En noe motte alle joenge joengers is goed nae mien luistere!

Dà misje 'ei vee centen. 't Is 'n gaeve daeme, 'n Kedee zò à je d'r nie vee mir 'eit. Oin stadsche daeme mie finten en kuren, mae 'n boeremeid van top tot tee. Z'is mooi òk. 'n Kuve van een duum 'oag, en 'n snoer kraelen, zò à 'k ze nog nooit è 'ezien. Afijn je begriep me wè; à je ze krieget, dan 'ei j'n butenkansje, en 'k zou d'r mae gauw op of gae, anders is 't uutverkocht.

't Is anders nie vee tied noe, om te trouwen. Ik begriep bienae nie, 'oe of je dat andurft. En noe è 'k nog 'elezen in de krante, dazze in Frankriek bezig bin mie goud te maeken en dà mò waer wezen òk. Dan kan 'k de gouwe tientjes wè uut 't kammenet 'aelen, die bin dan òk niks mee waerd.

En dan è m'n nog 'n stel g'ad. Jan Verplakke vroeg in de raedsvergaederienge om meer centen voe 't kommen; om opslag zà 'k mae zegge, voe elke keere, dà je d'r ewist bin. Mae d'aere wazze dae noe nie zò voe. Ja mae, zee Jan, z'è 't toch op St. Aresdieng òk 'edac. Mae afijn, wulder woriè d'r nie van 'oaren. Kà je begriep, in dezen tied mot er à genog betaeld worren. 't Is nerreges voe noadig, en à je voe de centen in de raed zit, dan 'oor je dae nie. Wà julder?

Mae noe nog 's wat. Daer è 'k noe wat g'oare, dà kan 'k noe mae nie gloave. Z'è m'n verteld, dà de boeren op Kraayeland alles mie mesjienes laete dosse. En dan wier 't nog net zò diere, en 't strooi bleef nie eens zò goed. En ze zeie d'r bie, dà de boeren dà dejen om d'errebeiers op der nik te zitten. Mae 't is toch gin waer? 't Zou spietig weze, à 't wè waer was. Da kan 'k glad nie in komme, 'oe 'n mensch zò ies zou kunne doen. 'k È 't òk wè 's g'ad in de slechten tied, dà 'k tegen 't volk zee: Joengers, je motte 't mae's wà minder doe; d'r is gin ml. Mae dà dee je toch alleinig mae, à 't nie ml ging; à je zò gezeid de centen nie ml leggende à.

Mae ja, j'ei altied vrekkege menschen g'ad, en die zun d'r òk wè altied bluen.

Piet Vereeme z'n noom is doad; 'um is d'ofstee bemaekt, mae 'um kan 't of zelfs nie bedrieve, en noe laet 't 'n 't zò gezeid mae bekasteleine. Mae 'k dienke nie, dà 't'n d'r vee centen van zien zà.

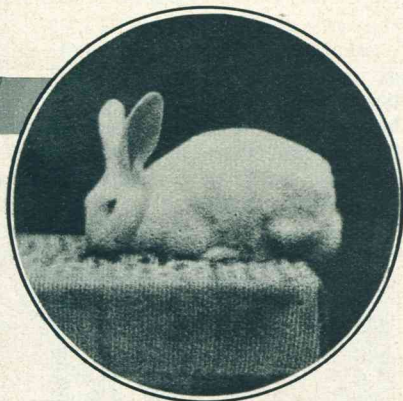
Kwà, 'k scheeje d'r uut; den verkesvuurder is t'r; 'k dienke 't tenminste; 'k 'oare zò 'n lewijt in de keuken, en noe zà 'k mae's gaan kieke, wan de vrouwe is t'r nie erg op, dà 't 'n in den 'uzen komt, vanweges z'n onmenierlijkheid; 't is aars 'n beste vint 'oor, en 'um verstae 'n vak goed, en dae gaet 'et toch mae om, ee? Allee. tot kommende weeke dan mae wee. 't Is zacht buten, ee? Je zou zò dienke dà 't voorjaer à wee an 't komme is.

PIER VAN 'T HOF.

Zeeuwisch Nieuws

Na den fruitoogst. Nu het seizoen van het fruit weer voorbij is en de toevoer op de veilingen is afgelopen, worden de kisten te Goes opgestapeld tot zoo'n respectabele hoogte, dat het blijkt, hoe groot de aanvoer is geweest en hoe velen er van de verpakking der Goesche veiling hebben gebruik gemaakt.

Met dezen Vlaamschen Chinchilla ram behaalde de heer A. J. Naeje op de tentoonstelling te Axel een zijner drie eerste prijzen.

Den heer G. van der Dussen vierde kortelings zijn gouden jubilé als organist der Ned. Heroormde Gemeente te St. Philipsland. — De jubilaris werd vereerd met de orde van Oranje Nassau.

Zomersche dagen in Januari. Het mooie, zachte weer der laatste dagen lokte reeds de vroege lammeren naar buiten. Een foto van het dartele goedje in een wei-de onder 's Gravenpolder.

Zeldzaam jubileum. Te Nieuw-land vierde het echtpaar Kodde zijn 60-jarige echtvereniging. Foto van het nog krasse echtpaar.

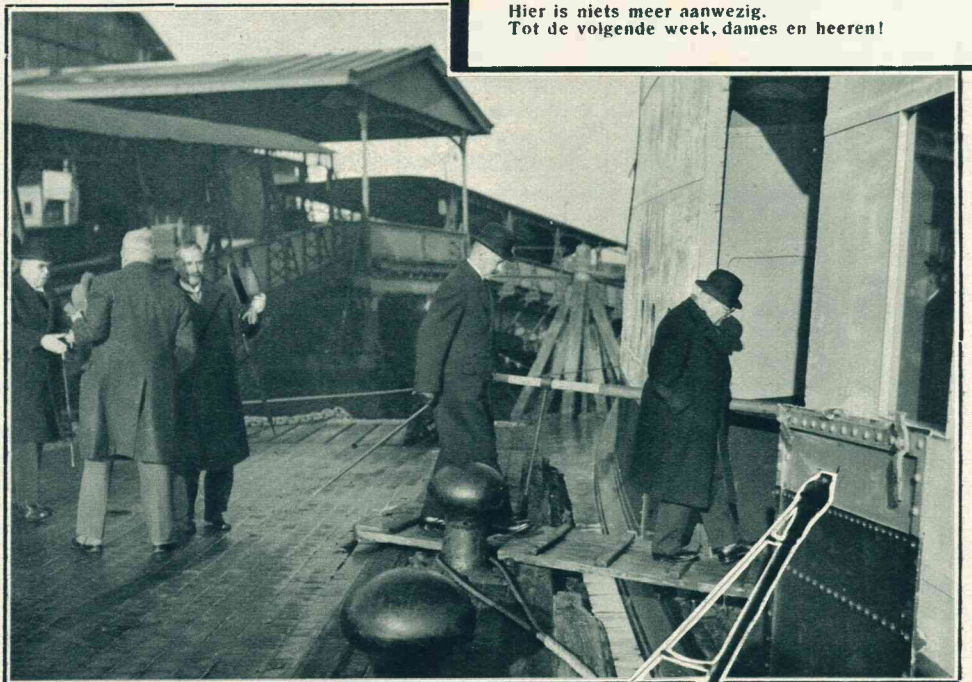

Een nog zeldzamer jubileum vierde te Sas van Gent (wijk Zandstraat) het echtpaar Caluwe, dat 65 jaar was getrouwd op Zaterdag 16 Januari. Als bijzonderheid worde vermeld, dat beide oudjes op een nakomelingschap van circa 170 kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen kunnen neerzien. Een verrassing was een telegrafische gelukwensch van H. M. de Koningin, dien de man nog zonder bril aan zijn echtgenoot voorleest.

Demotordeerboot „Prinses Juliana” heeft Donderdag 14 Jan. van uit Vlissingen haar technischen proeftocht gevaren, waarbij het provinciaal bestuur aanwezig was. Z. Exc. de Commissaris der Koningin en leden van Gedeputeerde Staten begeven zich aan boord van 't schip.

Zwaar werk. Te Middelburg werd de zware baggermachine weer op het droge gebracht, nadat het baggerwerk in de grachten was voltooid. Onder belangstelling van het publiek arriveert het gevaarte in de Baanstraat, die nauwelijks breed genoeg is.

Een ander zwaar werk zagen we te Goes, waar met 8 mannenkrachten een boom van uit de Goe-sche grachten werd opgehaald.

Zeeuwsche Omroep

Hallo, hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Kortgene, dat de algemeene vergadering van „Eendracht maakt macht” besloot, het muziekgezelschap om te zetten in een krachtig fanfarekorps. Zelden ontvingen wij den laatsten tijd uit Zeeland een gunstiger bericht. Het bewijst immers, dat de verdrakte boerenstand eindelijk op adem begint te komen.

Yrseke wordt geteisterd door een influenza-epidemie. Onze correspondent deelt mede, dat de oesterloosden ontvolkt en de scholen half vol zijn. Dat kinderen vatbaar zijn voor genoemde kwaal is ons bekend, doch dat oesters ook door de griep getroffen kunnen worden, was ons waarlijk 'n nieuwtje.

Men bericht ons uit Borselen, dat een dorpeling aan de Justitie is overgeleverd wijl hij zijn vrouw met een sabel regeeren wilde. Borselen wordt rijp voor een ontwapeningsconferentie! Dat men van huwelijksbootjes complete oorlogsschepen maakt is heusch al te erg!

Op de te Vrouwenpolder gehouden jaarvergadering van de varkensvereniging achtten de aanwezige leden het noodig om voor ongevallen een speciaal spektakiel vast te stellen. Gelukkig het land waar huis- en hofdieren zoo'n ontwikkeld gevoel van eigenwaarde blijken te bezitten.

Wij vernamen uit Heinkenszand, dat het vertrouwen in de coöperatieve kolonvereeniging zich schitterend heeft hersteld. Inplaats van onrust kan er thans weer anthraciet gestookt worden.

Te Schoondijke zal binnenkort de kampioen-wedstrijd dammen gehouden worden. Nu „dijken” en „dammen” tezamen komen, gelooven wij niet dat Zeeuwsch-Vlaanderen dit voorjaar voor watersnood behoeft te vreezen.

Uit Middelburg telegrafeert men ons de officieele oprichting van een provinciaal Zeeuwsch luchtvaartcomité. Alle gewesten hebben elkaar gevonden en het zal aan de volijverige bestuursleden niet liggen wanneer iedere provincie-gemeent ze niet spoedig dagelijks ziet vliegen.

De Zeeuwsche Justitie heeft wederom een bankier ingerekend. Ons gerecht schijnt in het rekenen tegenwoordig sterker te zijn dan degenen wier vak het toch eigenlijk is!

Te Sluis is proces-verbaal opgemaakt tegen twee arbeiders, die gingen stempelen, hoewel ze niet werkloos waren. Wij weten positief, dat deze gevallen zich in iedere Zeeuwsche gemeente voordoen. Wie dit niet gelooven wil, moet maar eens op de post-beambten letten!

Hier is niets meer aanwezig.
Tot de volgende week, dames en heeren!

VLISSINGEN: De vissershaven en de Engelschekade, waarboven op den achtergrond de kerktorens en de kranen der Maatschappij De Schelde domineeren.

DE UITSLAG

VAN ONZE KERSTPRIJSVRAAG

Zoo verrassend was het succes onzer laatste prijsvraag en zoo overstelpend het aantal inzendingen, dat geen enkele onzer vroegere opgaven daarbij in vergelijking kan komen. Naast de eenigszins geheimzinnige aantrekkelijkheid van het vraagstuk moet dit wel te wijten zijn hieraan, dat juist de groote feestweek van December zich zoo bij uitstek er toe leent, om rond haard of tafel geschaard, gezamenlijk zoo'n gezellig raadsel uit te puzzelen.

Het nazien dier ontelbare oplossingen vergde dan ook geruimen tijd en wel mag vastgesteld worden, dat de juiste oplossingen verreweg in de meerderheid waren.

Deze luidden :

1. als papier bereide dierenhuid : perkament ;
2. product van een bepaalden vogel : spermerei ;
3. uitstekend : opperbest ;
4. plaatsje in Groningen : Loppersum ;
5. bepaald soort vruchten : handperen ;
6. tuinversiering : bloemperk ;
7. barbier van een koning : hofkapper.

Het spreekt vanzelf, dat sommige afwijkingen van deze officieele oplossing, die toch aan de vereischten voldeden, zooals b.v. superieur in plaats van opperbest, en klei- of kwee-peren, inplaats van handperen, eveneens als goed werden gerekend.

Het lot heeft onder de talrijke goede oplossers nu de volgende inzenders als prijswinnaars aangewezen :

M. I. v. Bemder, Kortevorstraat 19, Goes. Mej. E. J. Dorleijn, Vlissingschestraat B 320, Souburg. C. M. Hartog, Schoolstraat A 238, St. Maartensdijk. G. J. Kardol, Korte Nobelstraat A 77, Zierikzee. J. J. Smallegange, Zomerstraat B. 7, Ellewoutsdijk. J. N. D. Bijl, v. Dishoekstraat 17, Vlissingen. J. Davidse, Lage Weg E 97 A, 't Zand bij Middelburg. P. v. d. Jagt, Hoogstraat 21, Tholen. G. C. Risch, Gringweg, Kruiningen. B. C. v. Sluis, v. Steenbergelaan 21, Terneuzen. C. W. Udo, Oostkade 11, Sluiskil. C. A. H. v. Bijleveld, de la Reijlaan 28, Zeist. G. J. Breas, Molenaar, St. Annaland. J. P. de Hullo, Bree 133, Middelburg. Th. J. v. d. Peijl, Smallegangesbuurt 21, Goes. M. de Valk, Mariniersplein 6 D, Vlissingen. P. Weststrate, A. 50, 's-Heerhendrikskinderen. L. Krijger, Noordstraat D. 8, Brouwershaven. M. A. Wagenaar, Langeweg 10, Breskens. Ch. L. de Mul, Eiland D. 32, Philipine. P. M. v. d. Est, Oud Vossemeer. C. de Feiter, Hoogezoom, Renesse. Mej. J. Verhoeff, Kasteelstraat 87, Vlissingen. Mej. C. v. Es, Groene Weg, Noordguwe. A. Maat, Groede. P. Japse, Scheldestraat 94, Goes. Mej. J. M. v. d. Velde, v. d. Mande-

renstraat 30, Vlissingen. C. Baas, Kerkplein 211, Kapelle (bij Goes). P. Finson, Ekkerzee. I. J. E. Feleus, A. 60, Kattendijke. J. Kayser, Langestraat 86, Hoek. J. L. Overbeeke, C. 43, Baarland. Mej. J. Duvekot, Weststraat 68, Borsele. Mej. M. Finson, Nieuwdorp (bij Goes). J. W. v. Westen, Schuttershofstraat K. 122A, Middelburg. A. C. Bernard, Dwarsstraat T. 8, Middelburg. P. Coomans, Scherpenisse. P. Visser, Nieuwe Kerkstraat, Hansweert. Mej. I. v. Poorten, Dorpstraat 132, Graauw. J. Baart, St. Bavostraat 1, Aardenburg. R. v. Broekhoven, Julianastraat, Axel. L. Dalebout, Ekkerzee. C. Schippers, Heerendreef 139, Aardenburg. I. v. Hoate, Kloetinge. J. H. de Smidt, Oostkade 29, Sas van Gent. F. Hessling, Lange Delft H 3, Middelburg. P. F. Hoogesteger, Westsingel 33, Goes. W. Manni, Oude Vlissingscheweg V 27, Middelburg. J. v. Dammen, Rilland-Bath. J. v. Splunder, Irlaan 20, Vlissingen.

* * *

De prijzen, bestaande uit de luxe-voorwerpen, die bij de opgave onzer Kerstprijsvraag werden aangekondigd, zullen in den loop der volgende week aan de winnaars worden toegezonden, waarbij zooveel mogelijk rekening gehouden wordt met door de inzenders zelve geuite wenschen dienaangaande.

Rest ons slechts, den winnaars oprecht geluk te wenschen met hun buitenkansje. En hun, wien het lot dezen keer minder gunstig gezind was, wenschen we goeden moed toe voor den volgenden keer.

Circusmeisje

DOOR

JOHAN DE GRAAFF

No. 2

Farber klauterde na deze woorden de zes treden van het trapje op dat toegang tot Paul's wagen gaf en waar deze zijn koffer en valies terugvond, die hij vooruit gezonden had.

„Ziezoo, hier vindt u uw woning,” vervolgde de directeur, terwijl hij Paul vol verwachting aankeek om te zien welken indruk het verblijf op zijn gast maakte. Paul wierp een onderzoekenden blik in de kleine ruimte, die door een zorgzame hand tot een gezellig en behaaglijk home was ingericht en verrast en voldaan riep hij uit: „u heeft zich te veel moeite gegeven, meneer Farber, zooveel comfort had ik niet verwacht; ik ben u zeer dankbaar voor...”

„Die dank komt mij niet toe,” weerde Farber haastig af. „de dompteuse heeft dit alles zoo ingericht. Ik zal u straks aan haar voorstellen, aan tafel zult u haar wel zien verschijnen, momenteel is ze afwezig.”

„En hoe heet de toovenares die behalve het temmen van leeuwen ook de kunst verstaat van een onoogelijke ruimte een gezellig tehuis te maken, meneer Farber?” vroeg Paul lachend.

„Die toovenares heet Tine van Staveren, maar onder elkander noemen wij haar het circusmeisje. Ze is slechts tijdelijk aan ons gezelschap verbonden, begrijpt u, en eigenlijk hoort ze hier niet thuis. Wil ik u nu even naar Sidi Moelay geleiden, meneer van Affelen? 't Is tijd dat ik me bij de repetitie vertoon, begrijpt u?”

Een oogenblik later bevond Paul zich in den paardenstal, waar hij door den Arabier met een beleefden glimlach ontvangen werd en terstond gelegenheid kreeg met de paarden kennis te maken.

DE EERSTE ONTMOETING

HOOFDSTUK III

Voor den aanvang van het diner, dat door de voornaamste leden van het gezelschap in een restauratiewagen werd gebruikt, stelde Farber het Hindoe-echtpaar aan Paul voor. Mathama Akbar was een slank gebouwd man met een donkergekleurd gelaat, waarin behalve de wilskrachtige uitdrukking van den mond, ook de oogen opvielen. Zijn droomende blik deed vermoeden dat hij voortdurend met zijn gedachten afwezig was, doch als men het woord tot hem richtte, lichtten zijn oogen op en straalden zij van een vuur, dat anders achter het starre masker van zijn gelaat verborgen bleef.

Zijn vrouw was een schoonheid, niet slechts naar Oostersche, maar ook naar Westersche opvattingen. De okerkleurige teint van haar gelaat deed aan die schoonheid geen schade en de fijnbesneden gelaatstreken en de schitterende, amandelvormige oogen hadden een zoo groote aantrekkingskracht, dat Paul er zich telkens weer op betrapte dat zijn blik naar haar afdwaalde.

Aan tafel liep het gesprek aanvankelijk over de ongesteldheid van het vierjarig dochtertje van het Hindoe-paar, waarover Hans, de melancholieke clown, die in de kleine Sital een vriendinnetje scheen te hebben gevonden, zich nogal bezorgd maakte.

De directeur bracht het gesprek echter spoedig op het aanstaande optreden van het circus in Arnhem, Zutphen en Nijmegen, waarmee hij een sluitende balans hoopte te verkrijgen, voor het gezelschap de winterkwartieren in Wezel betrok.

De maaltijd was reeds bijna afgelopen, toen een gebrul uit de stallen allen een oogenblik deed zwijgen, hetgeen Paul een vragenden blik op de directeur deed vestigen.

„Ons circusmeisje is teruggekeerd, de leeuwen ruiken hun meesteres,” legde Farber met een glimlach uit.

Een luide, vriendelijke meisjesstem klonk tot in den wagen door en Paul bemerkte dat die stem op bijna alle gezichten een glimlach te voorschijn riep.

„Tine...” zei de ponyrijdster luid.

Paul zag dat zij er nog iets aan wilde toevoegen, maar plotseling neep zij haar lippen samen. Toen hij opkeek zag hij aan den ingang van den wagen een meisje staan van ongeveer twintigjarigen leeftijd, een slank en lenig figuurtje, gehuld in een donker fluweelen japon, die de blanke teint van haar ranken hals en haar gelaat op zijn voordeelst deed uitkomen.

Farber was, evenals Paul, opgestaan en vormelijk begon hij: „U vergunt me...”

„Tine van Staveren,” stelde het meisje zichzelf lachend voor, terwijl ze Paul met een onbevengden gebaar de hand toestak.

Terwijl hij boog en zijn naam noemde, wierp Paul haar een onderzoekenden blik toe. Het meisje had groote, fluweelen oogen, waarin diepte en gevoel lagen en die hem tegenblikten met de uitdrukking van een nieuwsgierig kind. Haar gelaatstreken waren zacht en fijn en terwijl hij haar smalle, kleine hand drukte, merkte hij op hoe de teere huid van haar wangen zich plotseling kleurde met een hoogrooden bloos.

Voor een oogenblik hing er een vreemde, diepe stilte in den wagen waarin zoowel het meisje als Paul zich bewust waren, dat allen naar hen keken, maar plotseling begon de gastheer luid te grinniken en zette hij zich weer aan tafel.

„En deze jongedame is nu onze jongste medewerkster, meneer van Affelen, de leeuwentemster van het circus Farber. Ziet zij er niet gevaarlijk en indrukwekkend uit?”

Paul wierp het meisje, dat verlegen lachend het hoofd boog, een verbaasden blik toe.

„Om u de waarheid te zeggen had ik me een dompteuse anders voorgesteld,” bekende hij bedremmeld.

„Hoe had u zich dan de vrouw voorgesteld in dit gevaarlijke beroep?” vroeg de directeur lachend.

„Wel, als ik van een leeuwentemster hoorde, dacht ik altijd aan de enkele

vrouwelijke officieren van Napoleon's leger die de geschiedenis ons heeft leeren kennen, robuste figuren, met mannelijke heerschzuchtige gelaatstreken en dwingende oogen,” antwoordde Paul met een glimlach. „Juffrouw van Staveren lijkt me evenzoo geschikt voor de taak om den koning der woestijn tot onderwerping te dwingen als...”

„Oh, maar u maakt zich een heel verkeerde voorstelling van mijn positie tegenover mijn viervoetige vrienden en vriendinnen, meneer,” viel het meisje hem protesteerend in de rede. „Van temmen of dressuur is eigenlijk geen sprake. Mijn vader was dompteur en ik ben als het ware met de leeuwen opgegroeid en opgevoed. Zij gehoorzamen me omdat ze me kennen en van mij houden en zij houden van me omdat ik van hen houd. Dat voelen ze, begrijpt u? Al sedert jaren ken ik alle eigenaardigheden van mijn dieren en ik weet hoe ik elk hunner moet behandelen om hen in een goed humeur te houden.”

„En is u niet bevreesd dat zij den een of anderen dag aan de stem en den drang van hun eigen instinct zullen gehoorzamen en toegeven en hun kunstmatig aangekweekte onderworpenheid zullen verloochenen?” vroeg Paul met een bezorgd hoofdschudden.

„Nee, meneer,” antwoordde het meisje met een gerusten glimlach, „dat gevaar is vrijwel denkbeeldig. Mijn vader heeft jarenlang met deze dieren gewerkt en zij waren volkomen met hem zoowel als met mij vertrouwd. Hun dressuur heeft natuurlijk eenig gevaar meegebracht, maar door een tactische methode wist mijn vader dit tot een minimum te reduceeren.”

„'t Is een wonder, meneer van Affelen,” viel de directeur in, „Tine gaat met de dieren om als waren het onschuldige lammeren. Soms vind ik het vreeselijk om aan te zien, maar zij ziet geen gevaar. U moet haar maar eens zien bij de voorstelling en in de stallen, dan zult u me toegeven dat het een wonder is.”

Farber hief zijn hand in de hoogte om aan te duiden hoe groot hij het wonder achtte en met een grappig gebaar onderstreepte Tine van Staveren zijn overdrijving. Maar plotseling kreeg haar gelaat een ernstige uitdrukking en wendde zij zich tot de vrouw van den fakir:

„Hoe gaat het met Sitah, Rani?” vroeg ze met een bezorgden klank in haar stem.

Het antwoord ging in het geroezemoes der stemmen verloren en Paul wijdde zijn aandacht aan de ponyrijdster. Hij merkte op dat zij nu en dan een verstolen blik naar de andere dames wierp, wier vrouwelijk, op gedempten toon gevoerd gesprek blijkbaar haar ergernis opwekte.

De Duitsche had geen gunstigen indruk op Paul gemaakt. Intuïtief vermoedde hij dat zij een onaangenaam, stekelig karakter had en dat zij jaloeersch was op de dompteuse, die het middelpunt van aller sympathie en belangstelling scheen te zijn. Met een gemaakt onschuldig glimlachje wendde zij zich plotseling tot Paul, die haar onmerkbaar van terzijde had bestudeerd.

„Kan ik u straks, tegen zeven uur, met een kopje thee dienen, meneer? Wij drinken niet gezamenlijk, ziet u, en hebben een paar onder-onsjes gevormd. De directeur en Hans zijn gewoonlijk de gasten van Mathama Akbar en Moelay komt altijd bij ons op bezoek. Tine en ik zijn gehuisvest in compartiment nummer tien, dus als u lust heeft te komen, weet u ons wel te vinden.”

Zij keek hem in verwachting aan en Paul haastte zich haar uitnodiging aan te nemen. De mooie dompteuse had zijn belangstelling gaande gemaakt en toen hij zich op den afgesproken tijd aan het damescompartiment verhoogde, moest hij zichzelf bekennen, dat hij hoofdzakelijk hierheen gedreven werd door het verlangen, het sympathieke meisje nog eens te spreken.

Hij werd met overdreven hartelijkheid door de Duitsche verzocht binnen te treden. Behalve Tine van Staveren trof hij ook den Arabier aan, die samen in een gesprek gewikkeld waren, dat echter bij zijn binnenkomst met een vluchtigen blik van verstandhouding werd afgebroken.

Waarom die blik, die een zekere mate van vrouwelijkheid deed onderstellen, hem onaangenaam trof, wist Paul zich niet goed te verklaren, maar hij maakte hem eenige oogenblikken stil en gedrukt. Op de vragen van de ponyrijdster gaf hij slechts korte en verstrooide antwoorden en herhaaldelijk dwaalde zijn blik naar de beide anderen, die zwijgend hun thee dronken en die zich bepaalden tot luisteren, naar wat Erna over duizend en een dingen te vertellen wist.

Toen de bel voor de voorbereiding van de voorstelling waarschuwde, verliet Moelay den wagen om zich naar de stallen te begeven. Tot Paul's teleurstelling werd hij spoedig gevolgd door Tine van Staveren en nadat hij zijn gastvrouw bedankt had, verliet ook hij den wagen. Zijn onbehaaglijke stemming van zich afschuddend, zocht hij den directeur op en vijf minuten later stond hij verdekt opgesteld in een rustig hoekje van de circustent, van waaruit hij de voorstelling het beste overzien kon.

DE VOORSTELLING

HOOFDSTUK IV

Vanuit zijn schuilplaats merkte Paul op, dat de groote, schitterend verlichte tent reeds bijna geheel bezet was. De muzikanten kwamen een voor een hun plaatsen innemen en eenige oogenblikken later holden, onder de schetterende tonen van een fanfare, de clowns het circus binnen, wier bespottelijke grollen direct een opgewekte stemming onder het publiek deden ontstaan.

Een marsch kondigde spoedig het eerste hoofnummer aan en onder applaus en gejuich reed even later de Duitsche met haar ponies de arena bin-

Het Dr. Schaapman-monument te Driebergen

nen. Glimlachend en links en rechts wuivend, reed zij eenige malen rond en voerde vervolgens eenige acrobatische toeren met haar dieren uit. Zich wiegend en dansend op de ruggen der ponies, deed zij hen wenden en keeren en op de achterpooten loopen, onder voortdurende aanmoediging van een geklak met de tong of van een liefkoozend woord, waarvoor de dieren uitermate gevoelig bleken te zijn.

Tot besluit van haar nummer voerde Erna op hun ruggen een costuumdans uit, die den indruk wakte alsof een reusachtige, veelkleurige vlinder zich drijvend hield op den adem van den wind. Haar optreden werd beloond met een krachtig applaus, waarvoor de ponyrijdster zichtbaar geveild dankte.

Na het optreden van eenige kleinere nummers kwam Moelay aan de beurt. De verschijning van zijn paarden deed een kreet van bewondering uit het publiek opgaan en de superieure dressuur en de vermetele ruiterkunststukjes van den Arabier verwekten herhaaldelijk een krachtig en langdurig applaus. Moelay dankte voor dien bijval met de gratie van een hoveling en nadat hij zijn viervoetige medewerkers met een knallenden zweeps slag naar de stallen had doen terugkeeren, verliet Paul zijn plaats en zocht den directeur op, die hij in een der kleedruimten bezig vond met het controleeren der recette.

„Hoe gaat het vanavond met de business, meneer Farber?” informeerde Paul.

„Dank je, boven verwachting goed, we hebben het tenminste wel eens slechter getroffen,” antwoordde Farber. „Als we morgen en overmorgen hetzelfde kunnen zeggen, neem ik met een gelukkig en voldaan hart afscheid van Utrecht.”

Een kleine hand, getooid met een juweelen ring, schoof het doek voor den ingang van de kleedruimte weg en het volgende oogenblik trad de ponyrijdster binnen. Den directeur en zijn gast in gesprek ziende, wilde zij zich weer verwijderen, maar een gebaar van Farber weerhield haar.

„Kom maar binnen, we behandelen geen geheimen, Erna,” stelde hij haar gerust.

Glimlachend trad zij binnen en Paul complimenteerde haar met haar optreden, waarvoor de Deutsche ingenomen dankte.

„’t Is goed bezet vanavond, vindt u niet?” vroeg zij den jongeman vervolgens.

„Ja, en dat is zeker wel prettig voor de artisten?” veronderstelde Paul. „Het lijkt me tenminste heel onaangenaam om voor een half bezette tent te moeten spelen.”

„U heeft gelijk, dat is het ook,” bevestigde Erna. „Het gebeurt echter maar al te vaak, nietwaar directeur? Weet u nog, in Tilburg? Daar speelden we avond aan avond voor hoogstens honderd mensen.”

„Ja, dat heeft ons meer gekost dan in het laadje gebracht,” antwoordde Farber somber. „Maar allons, eind goed, al goed. Zutten, Arnhem en Nijmegen nog en dan...” Een luid vloekende stem deed hem plotseling zwijgen en haastig opstaan.

„Willem natuurlijk weer,” liet de ponyrijdster zich ontvallen, terwijl ze Farber een blik van verstandhouding toewierp.

Tusschen de verwenschingen door klonk de kalm-overredende stem van Sidi Moelay die den ander, met wien hij in een woordenwisseling was gewikkeld, niet tot zwijgen scheen te kunnen brengen. Paul bespeurde een bezorgden trek op Farber's gelaat, doch de Deutsche scheen de ruzie amusant te vinden en liep op den uitgang toe, waar zij opmerkzaam bleef staan luisteren.

Paul's vragende blik deed Farber het zwijgen verbreken en eenigszins aarzelend en met een norschen klank in zijn stem, verduidelijkte hij: „Willem, een Hollander, die voor de verzorging van de leeuwen is aangenomen. Hij maakt nogal eens gebruik of beter gezegd misbruik van sterken drank en dan is hij verbaasd lastig. Vooral de dompteuse moet het dan ontgelden.”

„O, maar ze heeft een goeden beschermer,” wierp de Deutsche er spottend tusschen in. „Sidi Moelay is zeer bezorgd voor Tine en die wijst haar dronken beschermeling zijn plaats wel.”

„Is die dronkaard een beschermeling van de dompteuse?” vroeg Paul verbaasd.

Den bestraffenden blik opvangend dien Farber de Deutsche toewierp en die deze geërgerd op de lippen deed bijten, hernam hij: „Waarom ontslaat u den man dan niet, als hij het een ander lastig maakt, directeur?”

Hij bespeurde dat zijn vraag den ander onaangenaam getroffen had en alsof hij geen antwoord verwachtte, bracht hij onmiddellijk een wending in het gesprek.

„Treden de leeuwen spoedig op, juffrouw?” keerde hij zich tot de Deutsche. „Het zal tenminste niet lang meer duren, de kooien worden al opgesteld, meneer,” antwoordde zij. „Eerst treden echter Mathama Akbar en zijn vrouw nog op.”

De twistende stemmen buiten de kleedruimte waren verstomd en Paul zag, dat Farber gerustgesteld ging zitten. Hij wilde vermijden den directeur opnieuw in verlegenheid te brengen, maar toch bracht zijn intense belangstelling het gesprek spoedig weer op Tine van Staveren.

„Brengt de omgang met de leeuwen nooit eenig gevaar mee voor de dompteuse?” informeerde Paul, toen Farber hem een staaltje had verteld van de kracht van een leeuwenklauw.

„Och, gevaar is er altijd, zelfs voor den meest ervaren en moedigsten dompteur,” antwoordde Farber. „Daarom acht ik dit beroep dan ook absoluut ongeschikt voor een vrouw en zeker voor een jong meisje als Tine.”

„Is het dan geen inconsequentie dat u het optreden van het meisje in uw onderneming duldt, directeur?” vroeg Paul met een glimlach.

„Dat is het!” gaf Farber volmondig toe. „Bijzondere omstandigheden hebben het echter in dit geval noodzakelijk gemaakt. Ik had met Tine's vader een contract en vorig jaar stierf hij. Hij liet zijn dochter, die op een kostschool was, weinig meer na dan zijn leeuwen, waarvan hij er zelf vijf op jongen leeftijd in het Anti-Atlasgebergte had buitgemaakt. De andere twee zijn geboren in Hagenbeck's Tiergarten in Stellingen en hij oefende een wonderbaarlijke macht

over hen uit. Na zijn dood zat ik zonder leeuwen, die de grootste attractie van een circus uitmaken en ik kon in het midden van het circusseizoen onmogelijk een anderen dompteur krijgen.

Daartegenover stond, dat Tine, die ook nog voor iemand anders te zorgen heeft, zonder middelen achterbleef, terwijl zij haar dieren slechts voor een bespottelijk lagen prijs van de hand kon doen."

"En zoo kwam u tot deze overeenkomst?" vroeg Paul, toen Farber zweeg.

"Ja," ging de circusdirecteur na een oogenblik voort, "wij waren met deze regeling beiden geholpen. Tine zou tot aan het einde van dit seizoen de verplichtingen van het contract overnemen en daarna haar dieren verkoopen. Ze is op het oogenblik in onderhandeling met een Hollandschen diertuin, want ze heeft er bezwaren tegen de dieren, die zoolang het brood voor haar vader en voor haar hebben verdiend, aan de wellicht ruwe behandeling van een anderen dompteur bloot te stellen. Als zij slaagt met den verkoop, gaat zij het circus na beëindiging van deze tournée verlaten.

Als het meisje niet volkomen vertrouwd was geweest met de leeuwen, zou ik op haar voorstel natuurlijk nooit ingegaan zijn, maar als kind speelde zij met hen zooals een ander meisje met haar poppen, al was het dan ook onder het oog van haar vader. Zij weet precies hoe zij hen behandelen moet om zich te doen gehoorzamen en ze heeft nooit eenigen last met hen. Alleen Zemba maakt een uitzondering. Die heeft meer dan een jaar in de wildernis geleefd en de herinnering aan zijn koningschap schijnt hem bij te blijven."

"Is hij gevaarlijk?" vroeg Paul met een gevoel van bezorgdheid, dat hem zelf een oogenblik verwonderde.

"Beslist gevaarlijk niet, maar hij is lastig en ongedurig. Maar toch heeft Tine hem beter in haar macht dan haar vader en nooit hoeft zij gebruik van haar zweep te maken."

"Voor anderen zijn ze natuurlijk wel gevaarlijk?" veronderstelde Paul.

"Ja, tenminste niet te vertrouwen," verbeterde Farber. "Ik zou niet graag alleen en ongewapend in de kooien komen en zelfs gewapend doe ik het liever niet."

"Verzorgt zij haar dieren zelf, directeur?"

"Ja, met behulp echter van Willem, die met haar meekwam toen haar vader was overleden."

"Met haar meekwam?" herhaalde Paul verbaasd.

De directeur maakte een onrustig gebaar en aarzelend vervolgde hij: "Ja... hij was... een kennis van haar als ik me niet vergis. Bovendien moest er toch iemand zijn die haar bijstond en haar bewaking op zich nam tijdens de voorstellingen. Zelf is ze bang voor een vuurwapen, hoe vreemd dat ook schijnen mag en daarom staat er altijd iemand bij de kooi om op een mogelijk hachelijk oogenblik in te grijpen. Die kerel bleek echter niet geschikt voor

die taak en daarom zorgt Sidi Moelay voor haar bewaking. De Arabier was een vertrouwde vriend van haar vader, begrijpt u?"

Paul voelde zijn belangstelling in het meisje, wier liefvalligheid en moed hij bewonderde, met elk oogenblik toenemen en op gevaar af onbescheiden te lijken, waagde hij het nog een enkele vraag te stellen.

"Staat de dompteuse alleen op de wereld, directeur?"

"Neen, maar zij staat wel zonder bescherming," antwoordde Farber na 'n oogenblik aarzelen. "En als zij ons verlaten zal hebben, kan dit haar nog wel eens in moeilijkheden brengen. U begrijpt wel dat het voor zwervers, als wij zijn, onmogelijk is, haar nog langer van dienst te zijn, als zij geen deel meer van den troep uitmaakt."

Hij zweeg even nadenkend en met gefronste wenkbrauwen vervolgde hij: "Ik wil u wel in vertrouwen bekennen dat wij, die haar en haar omstandigheden kennen, met haar lot begaan zijn en ons dikwijls voor haar toekomst bezorgd maken. Het meisje heeft veel verdriet en teleurstelling gedragen en zij gaat gebukt onder een last, die bijna te zwaar voor haar is. Het tragische ervan is, dat zij lijdt door de schuld van een ander en naar het zich laat aanzien, zijn haar leed en ellende nog niet te overzien...."

Met sombere stem brak hij af en wendde zich tot de ponyrijdster, die met een ondoordringelijk gelaat, door een gaatje in den linnen binnenwand, het gebeuren in de arena stond te bespieden.

"Zijn we nog niet zoover, Erna?"

"De kooi is opgesteld en Mathama Akbar wordt gewaarschuwd, dat hij beginnen moet, directeur," antwoordde de Duitsche.

"Welnu, willen we dan eens naar het nummer gaan kijken?" noodigde Farber Paul uit.

"Met genoegen," haastte de jongeman zich, terwijl hij Erna een vragenden blik toewierp.

Met een hoofdknikje verklaarde deze zich gereed met hen mee te gaan en een oogenblik later hadden zij een goede plaats gevonden bij de muzikanten.

"Is dit onbloedige maar geheimzinnig optreden niet te enerverend voor u?" informeerde Paul, de ponyrijdster aanziende.

"Ik weet niet wat zenuwen zijn, meneer, ik heb er tenminste nog nooit last van gehad," verzekerde de artiste. "Ik schijn van een andere structuur te zijn dan de dompteuse, want die valt flauw bij het zien van bloed of bij de aanraking van een revolver."

Haar woorden gingen vergezeld van een spotlach, die Paul onaangenaam trof en op ernstigen toon nam hij Tine's verdediging op zich.

"Dat schijnt dan toch geen bewijs van zwakheid of lafheid te zijn, want juffrouw van Staveren is ontegenzeggelijk moedig," wierp hij haar tegen. "Haar beroep, als ik tenminste in dit bijzondere geval van een beroep mag spreken, bewijst het."

(Wordt voortgezet)

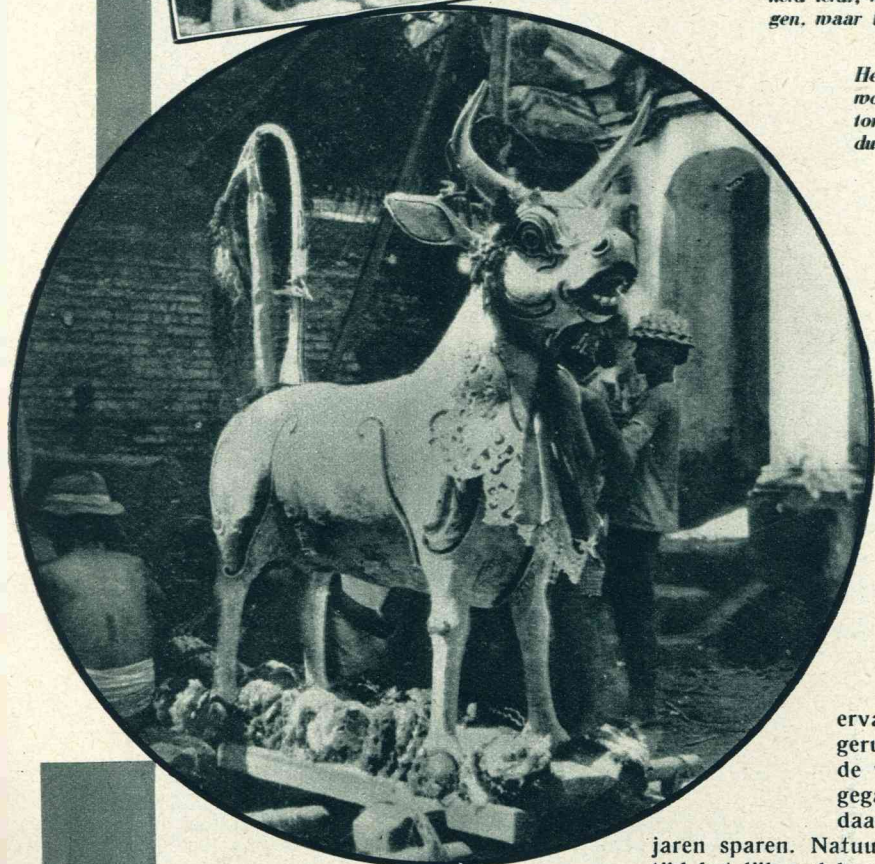

Oud hoekje te Dordrecht

Lijkverbranding op Bali

De priester, die de verbrandingsplechtigheid leidt, wordt naar het graf gedragen, waar het lijk voorloopig is bijgezet.

Iedere kaste heeft een soort verbrandingskist. Bij de Brahmanen heeft deze de gestalte van een witte koe.

plaats van den afgestorvene kan innemen. Heel een streek neemt aan de verbrandingsplechtigheid, die niets droevigs schijnt te hebben, deel. In het werk van W. O. J. Nieuwenkamp „Zwerftochten op Bali", waaruit wij enkele van onze gegevens hebben geput, vindt men daaromtrent zeer uitvoerige bijzonderheden.

Een bijzondere plaats bij deze plechtigheden neemt de lijkwagen, Wodak of badé geheeten, in. Deze wagen is een soort rijdende toren van bamboe en wordt op lange stokken naar de verbrandingsplaats gedragen.

Hoe rijker iemand is, des te meer verdiepingen heeft de toren. 't Hoogste aantal, elf, mag alleen door vorsten worden gevoerd.

Het heele toestel is vaak op kostbare wijze met allerlei waardevolle sieraden omhangen. De weg naar de verbrandingsplaats pleegt onder een oorverdoovend gegil en gebrul van de omstanders te worden afgelegd.

De bedoeling van dit kabaal is de booze geesten op eerbiedigen afstand te houden.

Vrouwen en kinderen gaan den stoet vooraf met allerlei offers, welke bestaan uit vleeschspijzen, vruchten, bloemen, rijst.

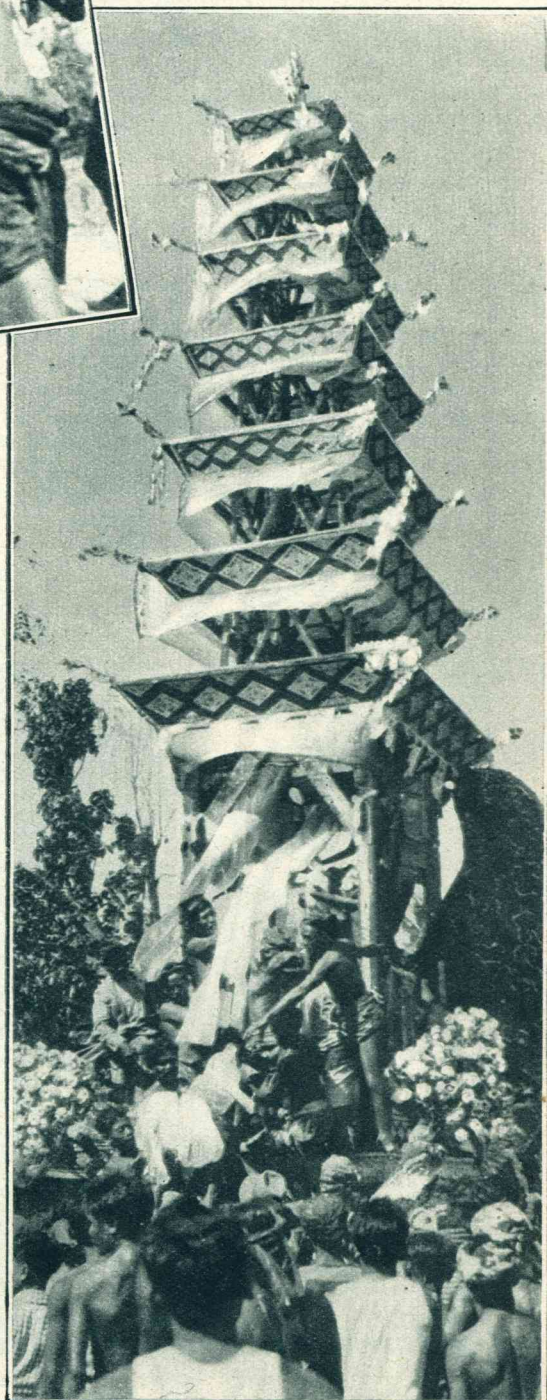
Op de verbrandingsplaats, aan zee of bij 'n rivier gelegen, aangekomen, wordt het lijk in een afzonderlijke kist gelegd en daarna met wada en al verbrand.

Gedurende een verbranding, door den schrijver van bovengenoemd werk bijgewoond, had 'n eigenaardige plechtigheid plaats. 'n Twaalfstal als soldaten verkleede inlanders, in allerzonderlingste uniformen en gewapend met houten gewe-

Het lijk in witte doeken gemikkeld wordt in de wadah gedragen. De toren telt zeven verdiepingen, er wordt dus een voornamen persoon verbrand.

Tot de oudste godsdienstige plechtigheden op het eiland Bali, ongetwijfeld eender schoonste van den Oost-Indischen Archipel, behoort de lijkverbranding. Volgens het geloof der Baliërs is het voor de ziel alleen mogelijk den hemel van Indra en daarna dien van Siwa te erlangen, indien hij zijn lichaam laat verbranden. Eerst na zeven maal als mensch herboren te zijn, kan hij den hemel ingaan. De lijkverbranding gaat met een uitgebreid ceremonieel gepaard en de kosten ervan zijn zoo hoog, dat eerst geruimen tijd na het sterven tot de verbranding kan worden overgegaan. Arme inlanders moeten daarvoor zelfs wel een dozijn

jaren sparen. Natuurlijk wordt in dien tusschentijd het lijk wel begraven. Bij de opgraving vindt men dan slechts enkele beenderen terug. Maar dit is geen bezwaar, omdat een plankje, beschilderd met een mannen- of vrouwenfiguur, de

Op de verbrandingsplaats. Vrouwen dragen offeranden op het hoofd, terwijl de mannen in oude krijgerscostuums zijn gekleed en spiegelgevechten gaan uitvoeren.

In 1633 keerden de toenmalige Hollandse kolonisten zich al tegen deze wreede plechtigheid, zij maken melding „dat ter verbrandt soude worden het doode lichaam van een groot Meester, en de wel vijftigh levende vrouwen daer mede.” Zij vonden dit zulk „een schrikkelijk schouwspel, datter niet een van hun allen belust en was om het selve te gaan besien.”

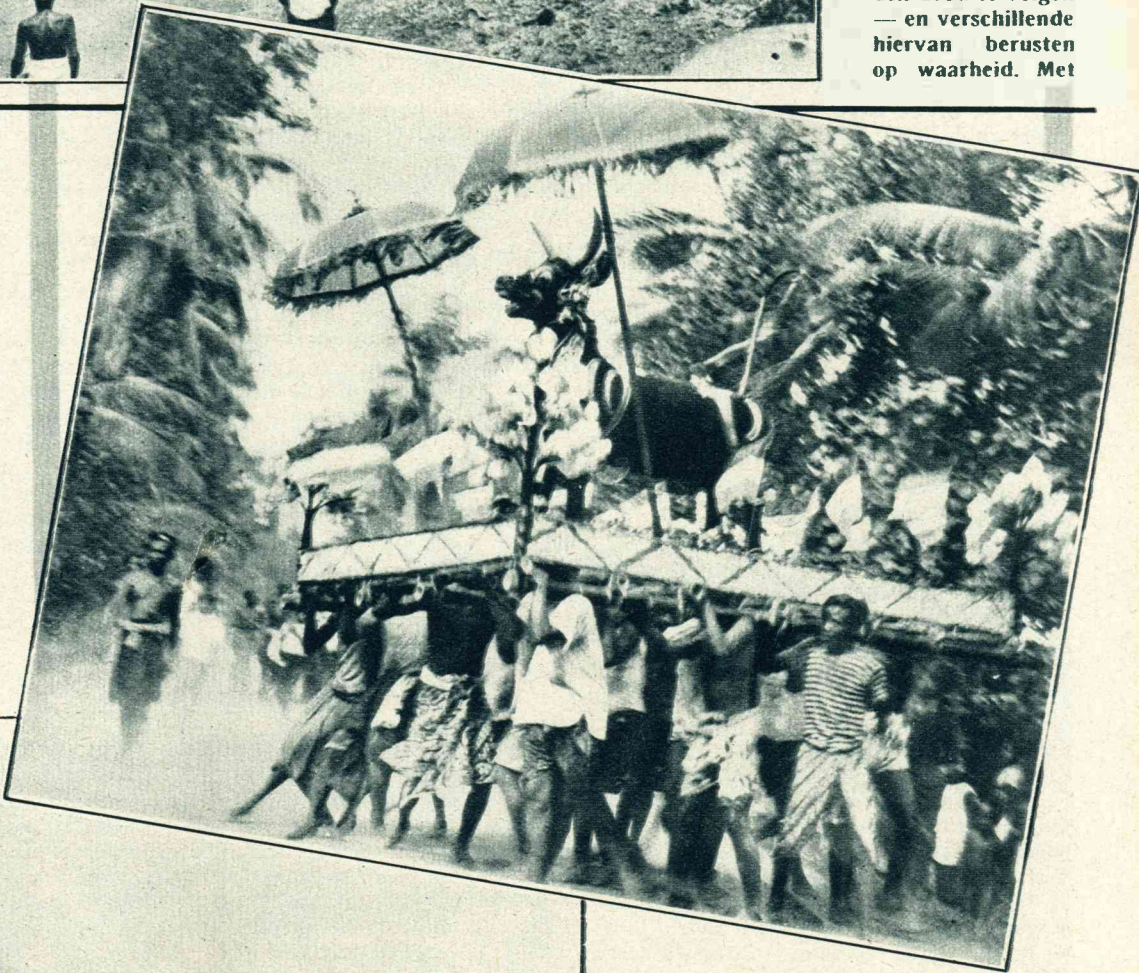
De Balineesche bevolking kent vele verhalen van vrouwen, die er naar haakten hun mannen vrijwillig in den dood te volgen — en verschillende hiervan berusten op waarheid. Met

ren met loopen van blik, waarin eenige steentjes, die bij het aanleggen gestuwd werden, wat snelvuur moest beduiden, voerden allerlei standen en bewegingen uit. Een er van, met een kolossale scheur in zijn broek en een blauwe bril op zijn neus, was aanvoerder en leidde, gewapend met een enorme sabel deze uitvoering, terwijl andere mannen spiegelgevechten ten beste gaven. Een en ander scheen een overblijfsel te zijn uit den tijd van de vorstenregeringen.

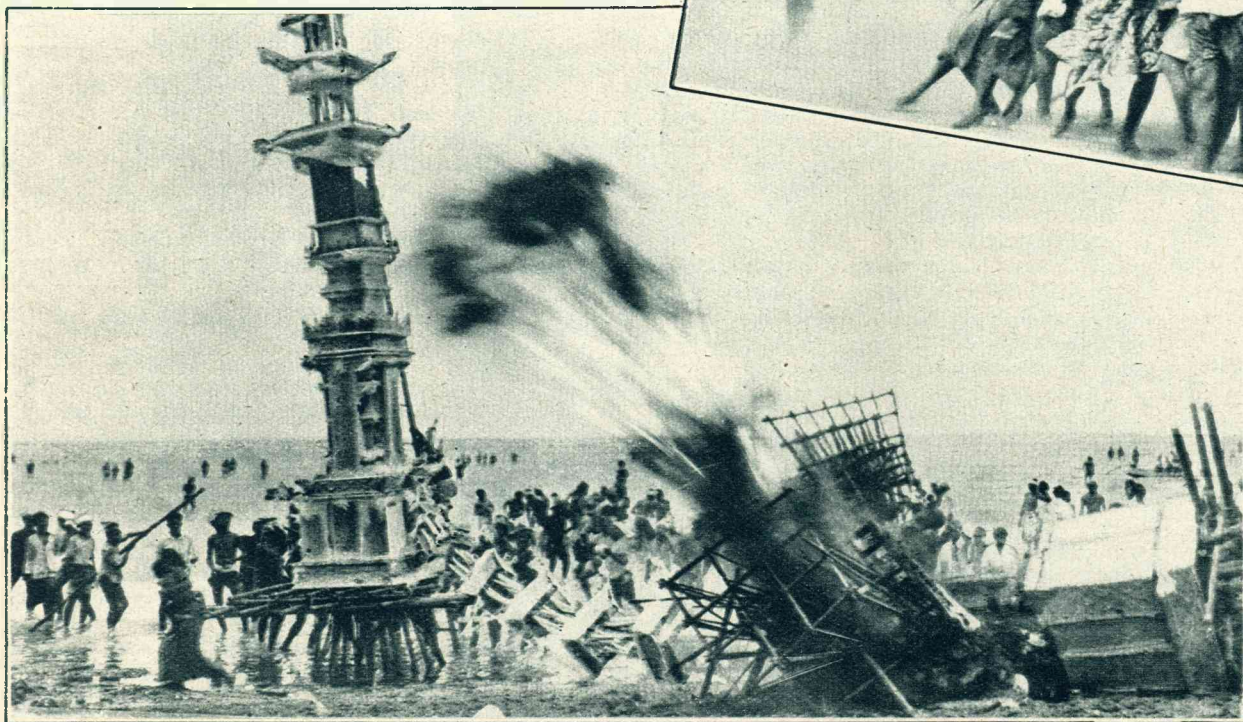
Den volgenden dag heeft de mahisim-plechtigheid plaats, welke hierin bestaat, dat de asch van het lijk bijeen wordt gegaard, in een bootje wordt gebracht, dat men daarna zoo ver mogelijk in zee duwt.

Een paar maanden later heeft dan het sluitingsfeest plaats, waarop de priester mededeelt, dat de goden de ziel in ontferming hebben aangenomen.

Met een enkel woord moet hier nog melding worden gemaakt van de vroegere gewoonte om bij het lijk van een man, één of meerdere vrouwen, levend, te verbranden. Het schijnt dat in 1903 een dergelijk feit zich voor het laatst heeft voorgedaan, zonder dat het Nederlandsche bewind zulks kon beletten.

De verbrandingskist wordt naar den brandstapel gedragen.

De verbranding. Ook de wadak en de kist worden een prooi der vlammen.

deze hierbij afgebeelde exclusieve serie foto's — nog kort geleden op Bali genomen — wordt wel bewezen, dat de eeuwenoude plechtigheden nog trouw worden gevierd door een belangrijk deel der bevolking — al krijgt men uit de studies van de geleerden, die het eiland bezochten, sterk den indruk dat het een en ander niet bepaald als een tragedie opvat.

Er woont een nieuwe dokter in de Wilgen," zei sir James Colbroke, baanderheer van Kingsbeach en erkend souverain van het stadje en den omtrek.

"Arme bliksem," zei zijn zoon. "Is 't iemand?"

Sir James, een autoriteit in zulke dingen, schudde 't hoofd.

"Hij heeft de praktijk van Tilling gekocht," zei hij — en meer hoefde er waarlijk niet gezegd te worden. Want Tilling had weinig patiënten gezien in zijn logge baksteen huis, „De Wilgen,” geen der andere dokters hadden hem ooit ten consult gevraagd, en slechts bij één gelegenheid hadden ze hem bezocht: voor een geval van delirium tremens, — en de patiënt was de ongelukkige Tilling zelf. Dr. Walford, die het doods-briefje had getekend, had er om de eer van het beroep de woorden „chronisch alcoholisme” afgelaten.

Een broer van Tilling had daarna de praktijk, „een oude bloeiende praktijk” genoemd, voor een stevigen prijs verkocht aan een jongen man, die contant betaalde, en veel vertrouwen in zichzelf had; een vertrouwen, dat na zijn aankomst in Saxmon precies achtenveertig uur duurde.

Een slanke, knappe jongeman, gebruind door de tropen — hij had drie jaar als scheepsdokter op mailboten gediend — schrok van „De Wilgen”, van de meubels en van den tuin. Maar hij was jong, en bezat een groote reserve aan enthousiasme. Er was een meisje in Londen, voor wie dat gras gemaaid, die bloembedden gezuiverd, die vochtige muren gedroogd moesten worden.

Drie weken was hij met tuinlui en behangers bezig, om „De Wilgen” bewoonbaar te maken, en hij bad, dat er dien tijd geen patiënten zouden komen, om hem van die huiselijke taak af te trekken. Zijn gebed werd verhoord. En — het bleef verhoord worden.

Er gingen twee maanden voorbij, en zijn tuin was een weelde, maar zijn inkomsten stegen niet boven de vier shillings. Niemand, die geld had, noodigde hem uit, hun een deel te verkoopen van zijn zevenjarige ondervinding in het Universiteits-Ziekenhuis.

„Het is hopeloos — absoluut hopeloos!” beklagde hij zich tegenover zijn aanstaanden zwager, Gould Mortimer, zittende in diens weelderigen salon.

„Kom kom,” zei Gould, „je praat alsof 't er voor Maisie of voor mij iets op aankwam, of je tweehonderd per maand of tweehonderd per jaar verdiende! Blijf kalm in je oude stadje zitten, tot er een andere medicijnman sterft — die lui kunnen toch niet eeuwig leven!”

Dr. Charles Bullwart schudde 't hoofd.

„Je weet, dat ik graag direct met Maisie trouwen zou... maar ik wil trouwen op een solied inkomen, en niet op liefdadigheid...”

„Bah!” riep Gould met walging. „Dat je je niet schaamt!”

De deur ging open en een meisje stormde binnen. Zij was het knapste en liefste meisje, dat ooit een al te gevoeligen scheepsdokter had verstrikt.

„Kom nu tennissen,” zei ze, en ze sloeg den jongen dokter met het net van haar racket op 't hoofd. „Wat scheelt er aan?” vroeg ze opeens.

„De praktijk,” zei haar broer. „Niets te doen in Saxmon. Ergerlijk gemis aan ziekte onder de inboorlingen; ergerlijk gemis aan belangstelling bij den jichtigen rijkdom, — alles verkeerd.”

„Ik ben niet tobberig,” zei de jonge dokter, „maar... niemand schijnt me daar noodig te hebben — ik ben meneer Niemand uit Londen — meer is er niet over te zeggen.”

Het meisje legde haar hand op het bruine hoofd, nu neerslachtig gebogen. Toen sprong ze op en klapte in haar handen.

„Ik weet raad!” riep ze. „Wacht!” en ze liep naar het bureau van haar broer.

Vlug ging haar pen over het papier, — de mannen keken. „Hier!” zei ze eindelijk, en ze gaf haar werk aan Gould.

Hij las het zwijgend, en gaf het toen aan den jongen geneesheer. Het meisje wachtte, met de handen op den rug.

Charles Bullwart las:

„Zijt gij ziek?”

„Wenscht gij behandeld te worden op de ouderwetsche manier, die vijftig jaar ten achter is?”

CHARLES VESTIGT ZICH

DOOR EDGAR WALLACE

„Of wenscht gij genezen te worden volgens de methoden der moderne wetenschap, zooals die wordt toegepast door

CHARLES BULLWART,

den up-to-date doctor in de medicijnen, den ervaren heelkundige?

„Neem geen risico!

„Neem Charles!

„Voel u zelf beter worden!

„Roep mij ieder uur van den dag of den nacht — ik wacht op u. LET WEL op het adres: DE WILGEN.

(Het huis met de Roode Gordijnen).”

„Zie je!” riep ze. „Dat kunnen we in alle locale bladen zetten — ik heb advertentie-opstellen geleerd met een correspondentie-cursus,” verklaarde ze trotsch. „'t Was vreeselijk grappig. Zóó moet je...”

Ze zweeg opeens.

Er was een pijnlijke uitdrukking op het gezicht der twee mannen — de heerlijke pijn van menschen, die hun best doen om niet te lachen.

„Gaaf niet zus,” bracht Gould Mortimer er vrij ernstig uit, „'t is prachtig, 't is kunstig, maar 't is... verboden... 't is... o goeie hemel!”

Ze keek teleurgesteld van den een naar den ander. „Ik vind jullie alle twee afschuwelijk!” flitste ze, en ze ging de kamer uit.

De twee mannen schaterden het uit, en toen Gould slap en moe was zei hij:

„Er moet toch iets gedaan worden. Ik kom een paar dagen bij je logeeren.”

„'t Helpt niets, Mort,” kreunde de neerslachtige jongeman. „Ze laten me er niet in... Ik heb te veel dunk van mezelf... Jawel — dat krijg je, als je de getapte scheepsdokter bent, en met vorstelike personen over 't dek wandelt. Als ik door Saxmon rondliep,” zei hij bitter, „met het geteekende portret van een onderkoning in de ééne hand, en een brief van een kroonprins in de andere, en al die medailletjes op mijn borst, die koninklijke reizigers uitdeelen in plaats van fooien, dan had ik een kans.”

„Waarom doe je 't dan niet?” vroeg Mortimer onschuldig. „Ik zou 't doen!”

„Klets niet,” verzocht de ander.

Maar Gould Mortimer meende 't.

Sir James Colbroke had een eigenaardig gevoel in zijn linkerteen en belde dr. Green Sanders op; die geleerde tufte naar High-house om zijn voornamen patiënt te vertellen, zooals hij al twintig jaar lang deed, dat hij geen ouden brandewijn moest gebruiken en meer lichaamsbeweging nemen.

„Hoe gaat 't met dat manneke?” vroeg James, nadat klacht en raad gewisseld waren.

„Welk manneke?”

„Hoe heet ie ook weer — de dokter?”

Green Sanders haalde de schouders op.

„Stakker!” zei hij. „Ik geloof niet, dat hij iets te doen heeft. Hij heeft logé's op 't oogenblik — een Amerikaan met zijn zuster.”

„Amerikaan!” Sir James haalde zijn neus op. „'t Is wel een aardig mensch,” zei de dokter. „Ik heb laatst met 'm gereisd. Maar natuurlijk...”

„Als je hem nog eens treft,” sprak de baanderheer, „moest je hem maar zeggen, dat dokter hoe-heet-ie-ook-weer niets verstandigers kan doen, dan naar Londen terugtrekken. We hebben 'm hier niet noodig — daarmee uit.”

Dokter Green Sanders vond inderdaad gelegenheid, de boodschap over te brengen. Hij was zelf óók niet gesteld op den indringer, en gaf dus den goeden raad met groote warmte.

„'t Spijt me erg, dat er hier zoo weinig kans is voor Charles,” zei Gould Mortimer met een treurig

gezicht. „Dan zal hij maar terug moeten naar Spanje?...”

Green Sanders keek even op, en knikte toen.

„Hij is in Spanje erg gezien,” zei de Amerikaan.

Dien middag pakte dr. Charles Bullwart zijn handkoffer en maakte zich klaar, om naar Londen te gaan, op dringend verzoek van Mortimer.

„Blijf een week in mijn huis,” zei de zakenman, „en lees geen kranten.”

„Waarom niet?”

„Niet waarom, maar doen,” ried Gould Mortimer geheimzinnig. „Maak voort, anders mis je je trein.”

De jonge man leek niet niet erg willig, en Mortimer keek hem streng aan.

„Je kunt natuurlijk slecht van haar vandaan,” zei hij. „Ik geef toe, dat die twee-cylinder-stad aantrekkelijk is, maar je kunt haar niet meenemen, omdat ik haar hier noodig heb.”

Genoemde „haar” stond achter haar broer en maakte een grimas tegen diens achterhoofd. Dr. Bullwart bloosde en ging naar Londen, in diepe onrust, want hij kende Gould Mortimer.

Nauwelijks was zijn trein vertrokken, of de heer Taggs, aanplakker van beroep, begon zijn opdracht te vervullen. Overal, waar een biljet plaats kon vinden op een muur of boom of hek, plaatste hij een biljet. Iedere winkel kreeg een aantal exemplaren. Heel het stadje en heel de omtrek werd er geelgespikkeld door.

De menschen bleven het staan lezen. De boeren hielden er hun paarden voor stil. Sir James Colbroke stapte uit zijn auto, om het biljet voor 't raam van Grogett te lezen.

„Groote hemel!” riep sir James versteld, en hij ging naar huis, en lunchte in diep nadenken.

Den volgenden morgen kwam de vrederechter aanrijden voor „De Wilgen”, en vroeg, of dr. Bullwart even naar de zeere keel van zijn vrouw kon komen kijken.

„Spijt me zeer,” zei de heer Mortimer, „maar dokter Bullwart is voor een ernstig geval naar Londen geroepen.”

„Als hij terugkomt...” zei de rechter.

„Als hij terugkomt,” herhaalde Mort ernstig. Terwijl de rechter wegreed, stond Mortimer op de mat te dansen, tot ergernis van zijn zuster.

Een half uur later kwam de victoria van kolonel Westinglane voor, en de kolonel, een prikkelbaar man, ging tegen de deur staan, tot die opening.

„Dokter thuis?” vroeg hij ontplofferig.

„Nee,” antwoordde Mortimer.

„Wanneer dan wel?” snauwde de kolonel.

„Weet ik dat?” antwoordde Mortimer in dezelfde taal.

„Waf waf!” zei de kolonel, of iets van dien aard. „Waar is hij?”

„In de stad. Hij licht op 't oogenblik den blinden darm van een gezant.”

„Zeg dan dat ie komt — Green Sanders is 'n ezel, en Thingmy is ook een ezel... kolonel Wes'nlane, villa Meerut. Morning.”

„M'n'ng,” antwoordde Mort.

Om twee uur kwam mevrouw Grayling voor 't oor van haar dochter. Een half uur later wou lady Visey-Fane haar hart op de proef laten stellen.

„Dr. Bullwart is in Londen,” vertelde Mortimer. „U hebt misschien gelezen, dat er zeker iemand in stad is...”

„Ja, ja,” zei lady Visey-Fane liefelijk. „Vraag u, of hij zoo gauw mogelijk komt, als hij terug is? Ik heb geen huisdokter.”

Dr. Green Sanders ging ongevraagd naar Sir James Colbroke.

„Weet u wel, dat die man me al vier van m'n beste patiënten heeft afgenomen?” zei hij bitter. „Ik heb nog nooit zooiets grilligs en afschuwelijks en verachtelijks gezien als de manieren van die menschen...”

Maar zijn toorn bleek niet na te vlammen in 't hart van den edelman, en de kleine dokter voelde iets kils.

„Ja, kijk eens,” zei sir James geduldig, „er moet toch wel iets in hem zitten. Iedereen is gevoelig voor zekere... eh... enfin, ik voor mij zeg ook... wat goed genoeg is voor eh..., zekere hooggeplaatste personen, is ook goed genoeg voor mij.”

„U wilt toch niet zeggen...” begon de dokter in verslagenheid.

„Ik bedoel,” zei sir James wat vaster, „dat ik hem graag eens zou spreken over mijn.... eh.... jicht.”

Als een anarchist een karrevracht nitro-glycerine had laten vallen op het kale hoofd van dokter Green Sanders, had die niet erger kunnen schrikken.

„Poeh!” smaalde hij. „Uw jicht....”

Hij verliet het huis om er nooit weer te keeren. En onderwijl zat Charles Bullwart in het groote huis van Mortimer, en las de „Verhandeling over Beenbreuken” en „Eenige onderzoekingen naar de Ontwikkeling van Trypanosomiasis”, die hij als ontspanningslektuur had meegenomen.

Toen de week om was, kwam hij laat in den avond in Saxmon, en hij vond den kruier, die hem met zijn baggage hielp, erg eerbiedig. Toen hij thuis kwam, vond hij op het tafeltje in de hall een heelen stapel brieven.

Maisie kwam de trap afgehold.

„t Gaat prachtig!” riep ze. „Je krijgt een reuzenpractijk. O Charles, ik ben zoo dol....”

„Wat is er gebeurd?” vroeg dr. Charles, „is Green Sanders dood?”

„Die ligt er uit,” riep Gould Mortimer van het bovenportaalje. „Ze liggen er allemaal uit. Jij bent de eerste medicijnman van Saxmon. Kom, oudje, verf de wigwam rood!”

De jonge dokter zag zoo goed hij kon (met één arm) zijn correspondentie in. „Ik snap 't niet, ze willen me allemaal hebben.... een invitatie van sir James Colbroke ook!”

„Kom maar eerst boven, en steek een sigaar op,” zei Gould. Maar het duurde minuten, voor de jonge dokter met groote snelheid de trap opkwam, en het blozende meisje, haar haar gladstrijkend, langzamer achter hem aan.

Charles liep door naar zijn slaapkamer; de beide anderen wachtten, en wisselden blikken, tot zij de voetstappen even snel terug hoorden komen. Charles Bullwart was zeer opgewonden, toen hij het salon binnenkwam.

„Mort,” zei hij, „ik ben bestolen!”

„Bestolen!” riepen de twee tegelijk.

„Er is iemand op mijn kamer geweest,” zei de jonge dokter snel, „en ze hebben al mijn kostbaarheden meegenomen, behalve jouw portret, lieveling. Ze zijn tenminste nog zoo fatsoenlijk geweest, dat te laten staan.”

„Wat is er weg?” vroeg Mort, merkwaardig kalm.

„Dat weet ik zoo gauw niet,” zei Charles, met een bezorgd gezicht, „in ieder geval een doosje met de orde van Isabella de Katholieke, van den koning gekregen, toen hij van Vigo naar Malaga is gevaren; en een portret van den kroonprins, met handteekening; de orde van St. Stephanie, die ik van groothertog Basil heb gekregen, toen hij naar Indië ging... en nog 'n paar dingen....”

Gould Mortimer nam de sigaar uit zijn mond.

„Ik heb den diefstal 't eerste ontdekt,” zei hij plechtig. „Dacht je, dat iemand hier den boel bestelen kon, zonder dat ik 't wist? Ik ben de schurken op 't spoor, meneer. Ik heb mijn zware artillerie tegen de roovers in 't veld gebracht.”

Hij stond op, ging naar een kast, trok een lade open en haalde er een bedrukt papier uit. Dr. Charles Bullwart was het eenige levende wezen in Saxmon, dat 't niet gezien had. Het luidde:

£ 50 BELOONING
Verloren of Gestolen

*Ik ben niet de bok
van het Rock-bier!*

De hieronder genoemde voorwerpen zijn of in den trein blijven liggen tusschen Londen en Saxmon, of ontvreemd uit de woning van dr. Charles Bullwart, de Wilgen, Saxmon:

1. De medaille en het lint van de Orde van Isabella de Katholieke, waarin gegraveerd: „Van Alfonso aan Charles Bullwart, ter herinnering aan aangename relatie.”

2. Geteekend portret van den kroonprins van Midden-Europa, geteekend: „Wilhelm, Kronprinz.”

3. De Orde van St. Stephanie en ingelijst portret van groothertog Basil, met inschrift: „Duizendmaal dank, Basil.”

4. Foto's — groep (in gouden lijst) van dr. Bullwart, den prins van Asturië, den eersten lord van Admiraliteit, den kroonprins van Midden-Europa en groothertogin Maria.

5. De koopacte van De Wilgen.

Inlichtingen, welke leiden kunnen tot terugverkrijging van genoemde voorwerpen, bij de politie

of bij dr. Charles Bullwart, die bovenvermelde belooning zal uitbetalen.

De dokter las en las nog eens, met de hand aan 't voorhoofd.

„t Is al in orde,” zei Gould. „Een zak, waar die heiligdommen inzaten is vanavond door een onbekende bezorgd.”

„Maar.... ik snap 't niet,” zei de dokter. „Die dingen waren natuurlijk van mij, en ik ben blij, dat ik ze terugheb; maar de koopacte van dit huis? Ik heb 't alleen maar gehoord.”

Mort lachte tegen zijn zuster.

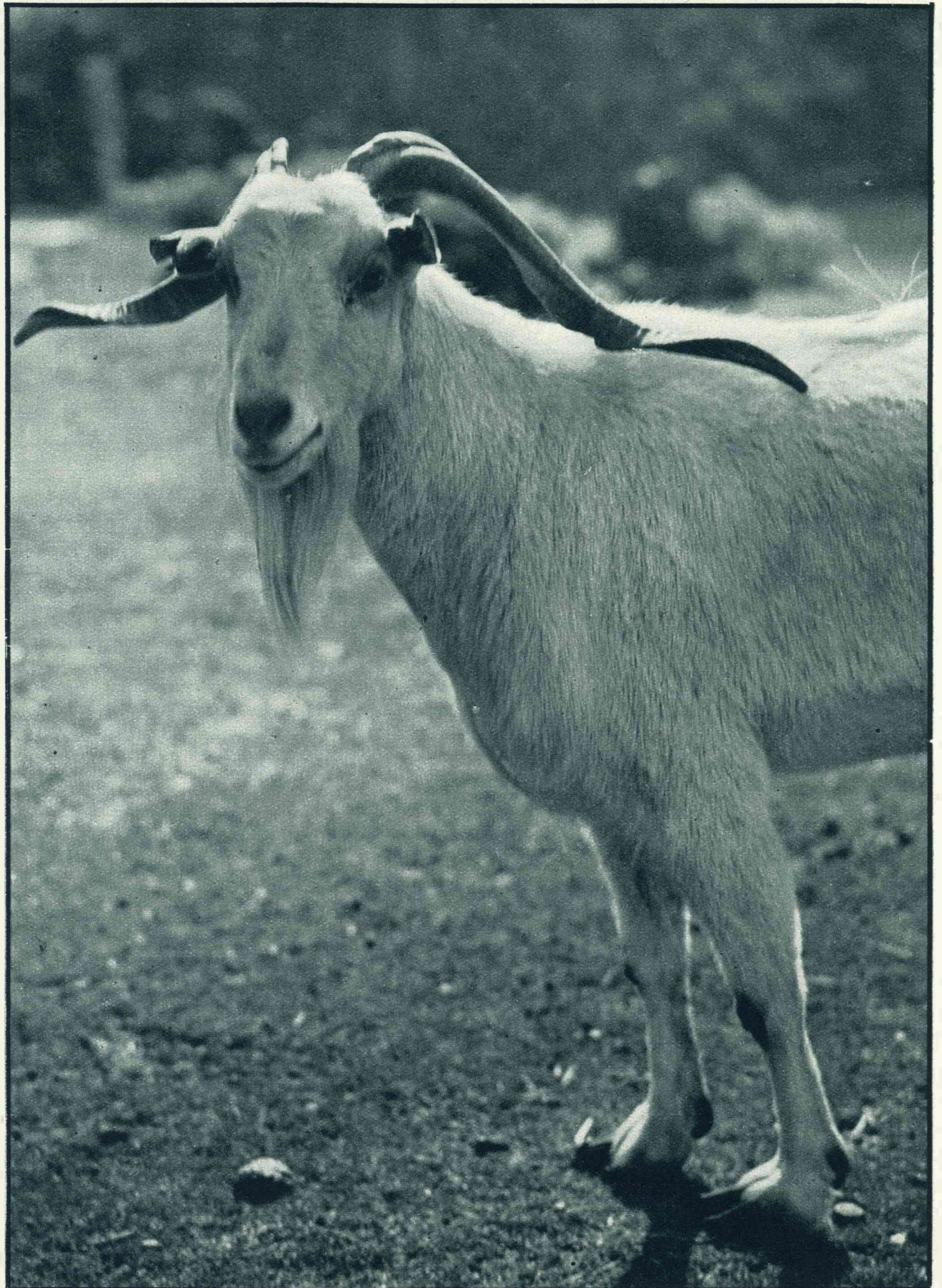
„Da's ook in orde,” zei hij luchtig. „Die koopacte is mijn huwelijkscadeau.”

Dr. Charles Bullwart keek eerst naar het biljet, toen naar den stapel correspondentie, en langzaam werd het licht.

„Wie van jullie was de dief?” vroeg hij.

Het meisje lachte.

„Dat is een geheim,” zei ze, „ik heb alleen de bekendmaking opgesteld.”

Oud-Zeeuwsch Interieur in het

Pr

Provinciaal Museum te Middelburg

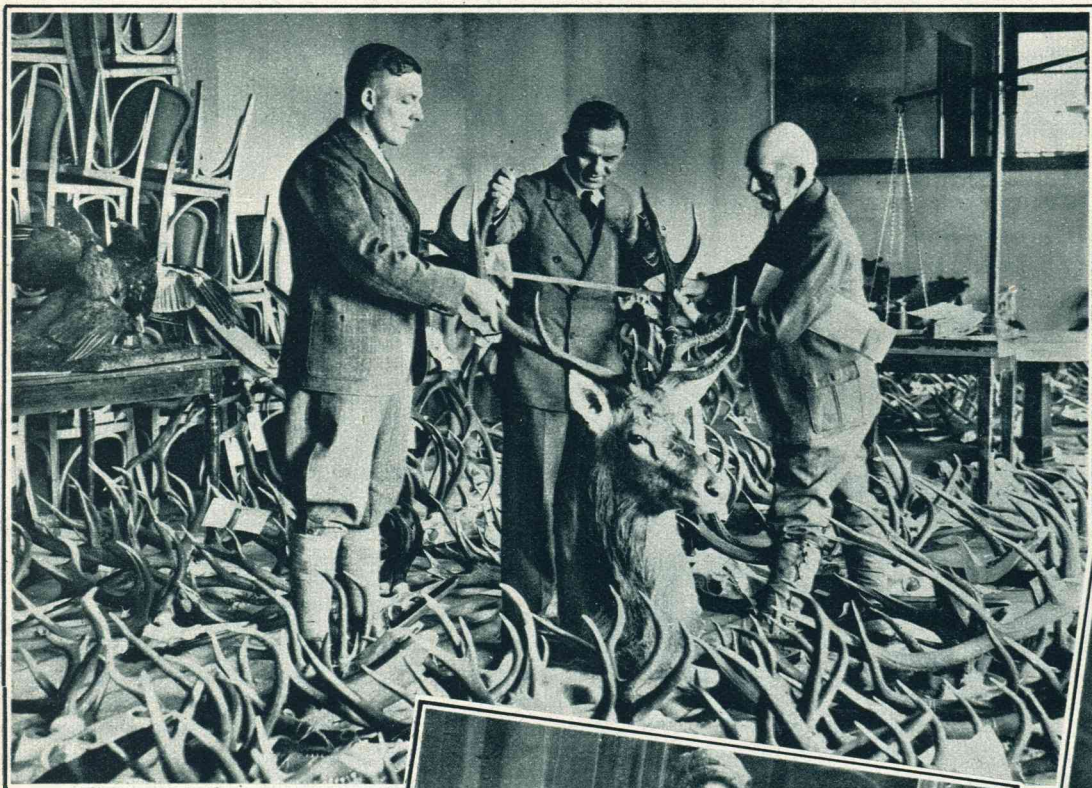
In 't Engelsche stadje Richmond bestaat de gewoonte, dat kinderen die zich tijdens de godsdiensttoefeningen in de kerk op een of andere wijze misdragen hebben voor een „rechtbank“ van hun kameraadjes worden gebracht. De vonnisers zijn geheim.

In het Berlijnsche Scala traden met groot succes twee danseressen op, die hun toeren bovenop 'n enorme „hooge zijden“ verrichtten.

CURIOSA

* Na de lippen, de ooren? In Amerika komt langzamerhand ook de oorenstift in zwang, die dienen moet om 't smakke geslacht nog aantrekkelijker te maken dan het reeds denkt te zijn.

Waden tusschen de geweien moet de commissie door de Jachtafdeling van de groote tentoonstelling „Die grüne Woche”, welke binnenkort te Berlijn wordt gehouden.

Mevrouw Hodgkins is op tachtigjarigen leeftijd tot de conclusie gekomen, dat zij nog niet genoeg van de wereld heeft gezien. Zij vertrok dezer dagen van het Waterloo station te Londen om zich met den trein naar Southampton te begeven, waar zij scheep ging voor Amerika.

De jongste harpspeelster ter wereld is Anita Nori, dochter van den bekenden muzikalen clown van dien naam. Zij telt vijf jaren, maar zal voorloopig niet in het openbaar optreden.

De verkeerspolitie te Hamburg is er, in navolging van hetgeen reeds in Amerika geschiedde, toe overgegaan om bepaalde straten voor het verkeer te sluiten om de jeugd er naar hartelust te laten spelen.

VROUWENLEVEN

Overgangshoedjes

Ze prijken al wel in onze winkels, de nieuwe strooien hoeden, maar we voelen ons daarbij, in wintertijd, toch nog niet geheel op ons gemak. En waar het er de laatste jaren op leek, alsof de echte winterkoude verlegd was naar den tijd, waarop we al meenen aanspraak te mogen maken op lenteweer, is het de vraag of we ons al spoedig, met animo, in meer zomerschen tooi durven steken.

Toch is er wel eens behoefte aan iets nieuws, vooral bij een of andere bijzondere gelegenheid. En daar hebben we dan de zogenaamde overgangshoedjes, van vilt, van zijde of fluweel, soms gecombineerd met stroo. Eigenlijk zijn dergelijke hoedjes het heele jaar door geschikt, zoowel op heldere winterdagen als in somberen guren zomertijd.

Het hierbij afgebeelde jeugdige baret-model werd ontworpen door Andree Jordet. Satijn vormde het materiaal voor het hoedje, terwijl saffierkleurig fluweelband tot een *cache peigne* werd ineengerimpeld.

Het coquette hoedje onzer tweede afbeelding van groen vilt, van het modehuis Blanche Robert heeft 'n groen vleugeltje ter garnering. Verdere garnering is er niet. De artistieke vorm van het geheel is een sierlijkheid op zichzelf.

PAULA DEROSE.

Een sierlijke gebreide Onderjurk

Bij een dunne avondjapon hebben we meer dan bij onze gewone warmere kleding behoefte aan wollen dessous — en juist dan dragen

Baret van zijde met cache peigne van saffierkleurig fluweel.

wij ze het minste, bij gebrek aan datgene wat voldoende beschutting geeft zonder afbreuk te doen aan onze slankheid. Me dunkt, dat de hierneven beschreven onderjurk, van fijne wol gebreid in een eenvoudig patroon, dat echter het effect geeft van kant, precies is wat we, bij dunne avondkleding met plezier zullen dragen. Ze geeft de noodige warmte en daar zoo'n fijne gebreide jurk zich vast tegen de gestalte aansluit, blijft de slanke lijn erbij behouden.

Bovendien is het patroon zoo eenvoudig, dat men heusch geen handwerk-bolleboos behoeft te wezen, om deze onderjurk met succes te kunnen breien.

Men breit de onderjurk in twee helften en begint bij den onderkant, waarvoor men 129 st. opzet. Men breit dan eerst 3 toeren enkel rechts, waarna men aan het patroon begint als volgt:

1ste toer: 1 st. breien, 1 st. bijmaken door den draad om de naald te slaan, 6 st. br., 4 st. afhalen, 2 st. samenbr., de afgehaalde st. over de samengebr. st. halen, 6 st. breien, draad omsl. 1 st. br., draad omsl. 6 st. breien, enz.

2de toer: alle st., ook de bijgemaakte, averbreien. Deze beide toeren vormen het patroon, dat door de bijgevoegde teekening nog duidelijker zal blijken. Men breit het patroon on-

geveer 50 keer — dus 100 toeren. De onderjurk moet dan tot aan de taille reiken. Is het werk lang genoeg, dan begint men te minderen als volgt: 1ste toer: gewoon r. telkens 6 st. breien en dan 2 st. samenbr.

2de toer: gewoon r., telkens 3 st. br. en dan 2 st. samenbr. Men heeft dan nog 91 st. op de naald. Nu breit men eerst 'n gaatjestoer voor het doorhalen van 'n smal lint of elastiek in de taille: 1 st. breien en verder 1 omsl. 2 samenbr. tot aan het einde van den toer.

Verder breit men op de 91 st. nog 24 toeren enkel r.

Dan volgt weer een open patroon voor het bovenstuk van de onderjurk:

1ste toer: 1 st. breien, draad omslaan, 3 st. breien, 1 st. afhalen, 2 st. samenbr., afgeh. st. over de samengebr. st. halen, 3 st. br., draad omsl. 1 st. breien, draad omsl. 3 st. br. enz.

2de toer: alle st. aver. breien.

Men breit dus eenzelfde patroon als voor den rok, maar kleiner, daar men hier, inplaats van 6, telkens 3 st. breit.

Voor dit bovenstuk breit men 8 keer het patroon, dus 16 toeren, waarna men het werk losjes afkant.

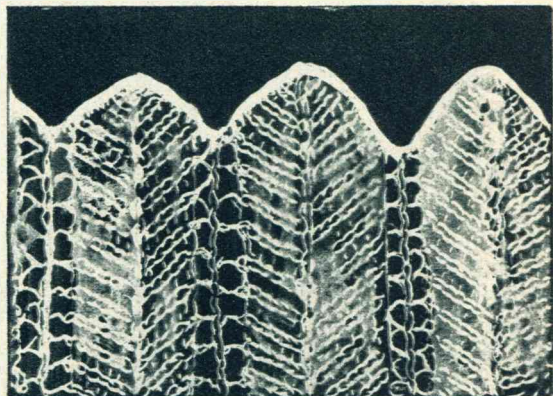
De tweede helft van de onderjurk wordt precies eender gebreid. Dan strijkt men beide helften, onder een vochtigen doek, aan den linkerkant, naait de zijnaden dicht en haakt 'n randje onder en boven langs voor 'n nette en stevige afwerking.

Onder langs haakt men 1 toer vaste st. Langs den bovenkant haakt men: 1 stokje, 1 losse, 1 stokje enz. voor het doorhalen van 'n smal lint. Daarboven kan men dan nog 'n picotje haken. Tenslotte naait men nog 'n paar linten aan als schouderbanden en de onderjurk is klaar.

Wil men haar hebben voor 'n bepaald toilet, dan kan men haar in de kleur van de japon breien.

Ook bij 'n bruidstoilet is zoo'n sierlijke en toch warme gebreide jurk zeer aan te bevelen.

THERESE.

Coquet hoedje van groen vilt, met groene peeren-garnituur.

Binnen Vier-en-twintig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - No. 14

„Juist. Dus u keek rond, toen u met de karaffen binnenkwam?”

„Nee, dat mag ik niet zeggen. Er is een andere reden, dat ik er een eed op kan doen, dat de snuifdozen daar niet stonden,” antwoordde Manning. „Toen ik binnenkwam, liet meneer Shutter ze juist aan meneer Nathaniël Barnett zien en op het oogenblik dat ik de kamer verliet, zette hij ze weer op den schoorsteen, op hun vaste plaats in het midden van de verzameling. Vandaar dat ik absoluut zeker weet, dat, wanneer u ze vanochtend op die kleine tafel vond, iemand ze daar moet hebben neergelegd, nadat meneer Shutter naar boven was gegaan.”

„Hoezoo? Waarom daarna?”

„Omdat hij ze, wanneer hij ze op die tafel had gezien, weer op hun plaats had gelegd, al was hij op dat oogenblik ook doodop van moeheid geweest. Het is natuurlijk heel goed mogelijk dat ze op die tafel hebben gelegen toen ik later werd geroepen, maar toen was ik niet in een toestand om aan iets dergelijks aandacht te schenken.”

„Dat begrijp ik volkomen. Ik dank u hartelijk voor uw inlichtingen. Zou u nu mevrouw Shutter willen vragen of ze zoo goed wil zijn even hier te komen?”

Manning ging heen om het verzoek over te brengen; zoodra hij alleen was, speelde een veelbeteekenende glimlach om den mond van den detective.

„Het is zoo duidelijk als iets,” dacht hij. „Leugen numero één... en als ze éénmaal liegt, kan ze het ook tweeënmaal en net zooveel keeren als ze het nuttig en noodig vindt!”

Evangeline Shutter kwam binnen. Ze was geheel in het zwart; haar gezicht was doodsbleek.

„Wilt u me nog eens spreken?” vroeg ze vermoeid. „Ik ben bang, dat ik niets meer aan mijn mededeelingen van vanmorgen kan toevoegen, meneer Greenwood.”

„Toch moet ik u tot mijn spijt nog 'n oogenblik lastig vallen,” was het antwoord. „Weest u zoo goed te gaan zitten, mevrouw.”

Hij wilde niet, dat ze zou vallen wanneer hij zijn slag toebacht, want dáartoe maakte hij zich thans gereed. Maar vóór hij zijn torpedo lanceerde, had hij nog een vraag te doen.

„Kunt u mij precies vertellen, wanneer meneer Barnett met uw man over een mogelijken verkoop van het Chineesche beeld sprak?”

„Ja, dat was aan het diner.”

„Kunt u zich herinneren wát hij zei?”

„Niet elk detail. Nathaniël Barnett begon met mijn man te vragen of hij misschien van gedachten veranderd was en bereid zou zijn het beeld te verkoopen. Mijn man verklaarde met de meeste stelligheid, dat dit niet het geval was en dat hij ook niet van plan was in de toekomst afstand te doen van den afgod. Toen noemde meneer Barnett een bedrag — vijfhonderd pond — maar mijn man bleef weigeren. Meneer Barnett verdubbelde zijn bod; ik dacht, dat hij gek was om duizend pond voor dat griezelige beeld over te hebben en dat denk ik nog. Maar ook dat kon mijn man niet van idee doen veranderen.”

„Ik dank u,” zei Greenwood en bleef toen even zwijgen. Dus het was duidelijk, dat, als iemand buiten had staan luisteren — wat vrijwel zeker het geval was — die persoon deze onderhandeling woord voor woord had gevolgd en tot de conclusie was gekomen, dat Barnett ten koste van alles in het bezit van het beeld wenschte te komen. Dat beteekende, dat deze onbekende ook een inzicht kreeg in wat verder zou kunnen gebeuren: dat de Barnetts er toe konden komen óf zelf het beeld te stelen, óf iemand om te koopen om dat voor hen te doen. De tuistervink — wie hij ook mocht zijn, en hier gingen Greenwood's gedachten weer uit naar den mysterieuzen Chinees — kon, gewapend met de kennis, die hij aan het venster van de eetkamer had opgedaan, rustig afwachten tot de Barnetts Shutter's beeld machtig waren geworden en zich dan van allebei tegelijk meester maken. Als dit inderdaad het geval was, hield dat in, dat hij dien nacht Trend Hall niet was binnengedrongen, laat staan Hiram Shutter vermoord had.

Nu dit hem duidelijk was, kon Greenwood aan het afschieten van zijn torpedo beginnen.

Hij boog zich onverwacht over de kleine tafel en tikte op de snuifdozen.

„Waarom vertelde u mij, dat u deze aan de heeren Barnett hebt laten zien, terwijl u wist, dat uw man dat gedaan heeft en ze daarna weer op hun gewone plaats op den schoorsteenmantel heeft teruggelegd?” vroeg hij snel.

Ze ontstelde zichtbaar, maar de volgende seconde was ze zichzelf weer volkomen meester.

„Heb ik dat heusch gezegd?” vroeg ze. „Misschien is dat wel zoo... ik kan alles en nog wat gezegd hebben. U begrijpt toch heel goed, dat men na... na een schok als ik vannacht gehad heb, niet precies weet wat men zegt.”

„Dat kan ik me voorstellen, maar voor dezelfde moeite had u de waarheid kunnen vertellen. U had bijvoorbeeld kunnen zeggen, dat die jongeman Redmayne ze u, bij zijn eerste bezoek hier in huis, teruggaf, en dat u ze toen op die tafel hebt neergelegd.”

Dezen keer kostte het haar meer moeite om haar ontsteltenis te verbergen. Haar oogen staarden den detective wijd van schrik aan en in haar opwindung stond ze op. Maar ze slaagde er in te vragen:

„Wat bedoelt u? Wie is „die jongeman Redmayne” en wanneer is hij hier geweest?”

„Kom, kom, mevrouw... deze houding geeft u niets. Ik weet niet om welke reden u zijn bezoek hier geheim wenscht te houden en het feit wilt verbergen, dat u hem veilig en wel hebt laten heengaan zonder alarm te maken. Het was immers geen misdad van uw kant! Waarom wilt u geen open kaart met mij spelen? Het zou van zoo ontzaglijk groote betekenis zijn, uit uw mond te hooren wat zich hier in huis tusschen half een en twee uur vannacht heeft afgespeeld.”

„Hoe durft u op die manier tegen mij praten?” riep de jonge vrouw uit. Haar oogen gloeiden nu van verontwaardiging: alle angst was van haar geweken. „Ik heb u de waarheid verteld. Omdat ik me jammer genoeg vergist heb met die snuifdozen, verdenkt u me direct van leugens. Waarom zou ik liegen?”

„Dát zou ik juist zoo graag willen weten,” klonk het droog. „Goed,” vervolgde hij na een korte pauze. „laat ik eens een oogenblik aannemen, dat er van uw kant alleen maar een vergissing in het spel was bij uw mededeeling over de snuifdozen: hoe komen deze dan van hun plaats? U weet, dat uw man ze direct weer op den schoorsteenmantel zou hebben gelegd, als hij ze op die tafel had gevonden. Het feit, dat dit niet is gebeurd, toont, dat ze verlegd zijn, nadat hij naar bed was gegaan, en daar u beiden vrijwel tegelijk naar boven bent gegaan, toont dat tevens, dat u tusschen dat oogenblik en den moord hier weer in de hall moet zijn geweest en ze van hun plaats moet hebben genomen. Mijn verstand zegt me, dat u in het holst van den nacht niet voor de aardigheid met snuifdozen gaat heen en weer loopen... de eenige reden waarom u ze hebt aangeraakt, kan naar mijn meening zijn, dat iemand er mee wilde vandoor gaan en dat u dat belet hebt. Deze „iemand” kan op grond van logische redeneering alleen maar de persoon zijn, dien veldwachter Henty een kwartier later uit dit huis zag komen. Ik veronderstel nu verder, dat deze jongeman, die gekomen was om het godenbeeld te stelen en die door u gesnapt werd, ondanks het feit dat u hem ongehinderd hebt laten weggaan, is teruggekomen, omdat hij zich nu eenmaal vast had voorgenomen het beeld in zijn bezit te krijgen. Om daarin te slagen, heeft hij den veldwachter — omtrent wiens komst u hem had ingelicht — brutaalweg tot zijn handlanger genaakt — natuurlijk zonder dat de goede man daar 't flauwste idee van had. Verbazend goed gevonden, dat moet ik toegeven! Welnu, mevrouw, heb ik het bij het rechte eind?”

„Ik begrijp nog steeds niet wat u bedoelt,” hield ze hardnekkig vol. „Ik heb u alles verteld wat ik weet.”

„U hebt mij alles verteld, wat u wilt dat ik weten zal,” verbeterde de detective onverstoort; „dat is niet heelemaal hetzelfde. Kom, mevrouw Shutter, gooit u uw kaarten nu alstublieft op tafel. Geeft u mij een verslag van het eerste bezoek van dien jongeman, van Redmayne, en vertelt u mij dan wat hier werkelijk gebeurde, toen u om ongeveer half twee nogmaals beneden kwam. Als u dat niet wilt, zult u mij tot een zeer onaangename conclusie dwingen, mevrouw Shutter.”

Wéér kroop er ontzetting in haar oogen, die echter, evenals straks, weldra plaats maakte voor gloeiende verontwaardiging.

„O!” riep ze met gesmoorde stem, „dat is eenvoudig schandelijk... daar zijn geen woorden voor! U hebt niet het recht mij op een dergelijke manier te ondervragen, om dergelijke stuitende verdachtmakingen uit te spreken. Als we niet alleen waren, als er iemand bij mij was, zou u dat allemaal niet hebben durven zeggen.”

„Nee, u me niet kwalijk, mevrouw, maar nu vergist u zich toch heusch. Mijn superieuren hebben mij opgedragen, deze zaak tot in de kleinste kleinigheden te onderzoeken en vast te stellen, wie meneer Shutter gedood heeft en om welke reden de moord is gepleegd. En aangezien ik het bewijs heb, dat u mij... welnu... mij heeft voorgelogen met betrekking tot die snuifdozen...”

„Hoe komt u aan dat bewijs?” viel ze hem snel in de rede.

„Dat kan ik u tot mijn spijt niet vertellen. Laat het u genoeg zijn, dat het zoo is. Ik heb het bewijs, dat u onwaarheid gesproken hebt op dit punt en het is niet meer dan natuurlijk, dat ik ook op andere punten de waarheid uwer woorden in twijfel ga trekken. En dat doe ik inderdaad! Ik twijfel er ten sterkste aan of u, toen u om half twee hier in de hall kwam, uw man dood vond. Ik ben er integendeel van overtuigd, dat hij op dat moment nog springlevend was; dat hij, toen u binnenkwam, of dien jongeman bedreigde, die hem wilde bestelen, of dat hij het u deed en dat de jongeman kans zag zich meester te maken van den dolk en hem doodstak. Zóó of zoo ongeveer heeft naar mijn overtuiging de zaak zich toegedragen.”

Er viel een zwijgen na deze woorden, alleen verbroken door de klokken die het uur sloegen, en luider, door het gaan van de

voordeurbel. Maar geen van beiden hoorden zij het. Opeens omklemden het jonge vrouwtje, de oogen groot van schrik en wijd-starend, krampachtig de leuning van haar stoel en hortend en schor kwam het over haar lippen:

„Het is een leugen... een schandelijke leugen. Ik heb u gezegd, dat ik geloof, dat hij door een Chinees vermoord is. Hij lag dood op den grond en er was verder niemand in de kamer, toen ik beneden kwam. Ik zweer het u...”

Ze schrokken alle twee op, toen een rijzige, voorname, indrukwekkende gestalte door de half-geopende deur onaangekondigd binnenkwam en rechtstreeks op Evangeline toeging, die zich nog steeds in wanhoop aan haar stoel vastklemden, wankele op haar voeten.

Het was 'n man van 'n jaar of veertig, met een prettig, joviaal, door veelvuldig verblijf in de open lucht ruig-verweerd gezicht; zijn haar grijsde aan de slapen, maar verder was hij jeugdig in elk opzicht: zonder rimpels, de oogen helder, de gestalte krachtig en sportief. Kin en neus ferm en wilskrachtig, de mond vriendelijk.

Hij legde voorzichtig zijn arm om Evangeline en drukte haar zachtjes in den stoel.

„Arm kind,” zei hij, zijn stem vol warm medelijden. „Wat ben ik blij, dat ik direct hierheen gekomen ben.”

Toen richtte hij zich hoog-op en wendde zich tot den detective.

„Ik veronderstel, dat u brigadier Greenwood bent, die de leiding van het onderzoek heeft in deze zaak.” Zijn stem klonk opeens heel anders: voornaam, autoritair. „Ik ben Sir Anthony Hayden, een oud vriend van meneer en mevrouw Shutter, en het feit in aanmerking genomen, dat mevrouw een vreeselijken schok heeft gehad en haar groot verdriet nog zoo heel versch is, ben ik uitermate verbaasd u hier te vinden. Tusschen haakjes, ik hoorde toevallig het laatste deel van het gesprek. Er werd iets over een Chinees gezegd, nietwaar?”

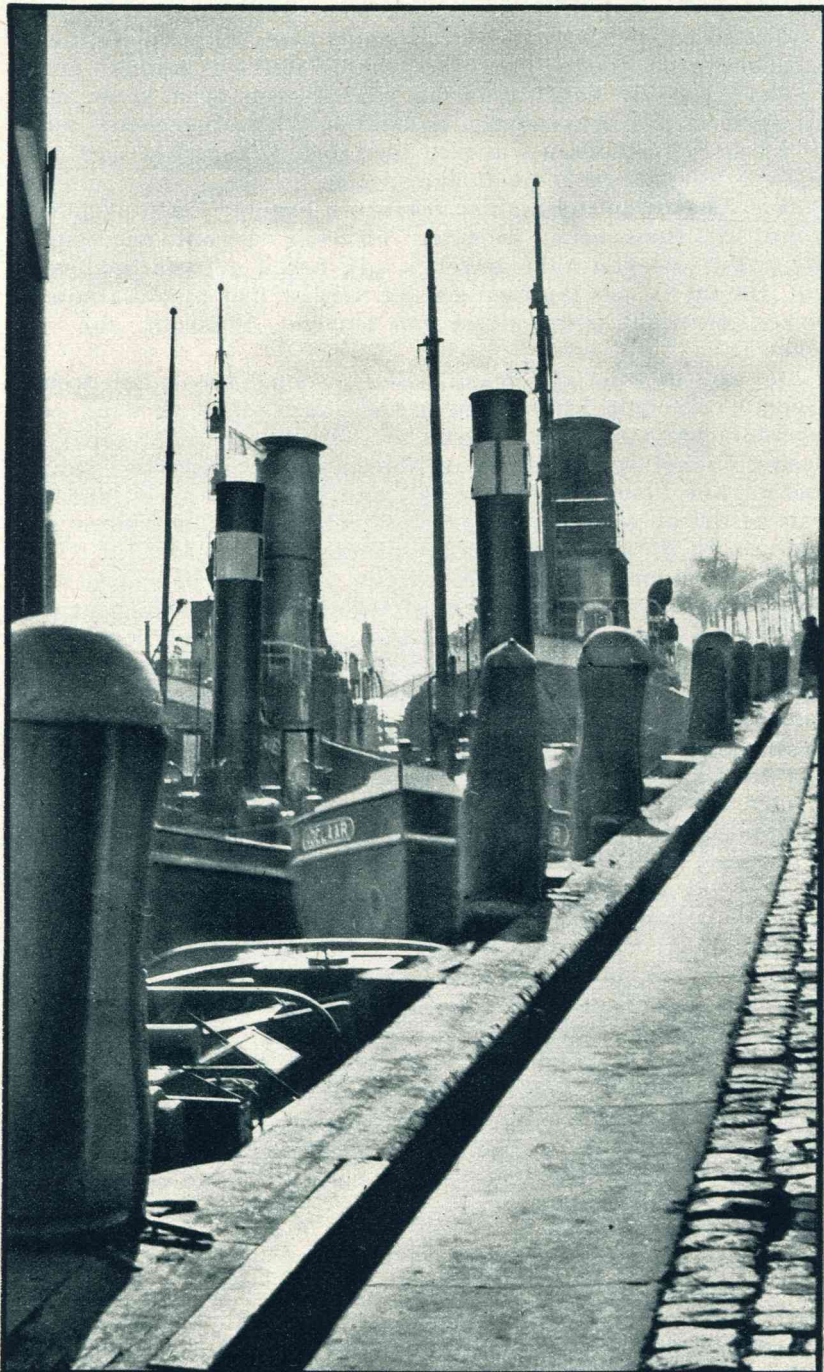
„Ja, Sir Anthony. Mevrouw trachtte mij te overtuigen, dat er meer personen in deze zaak betrokken zijn dan waarvan wij weten. Ze vertelde mij, dat haar man bang was voor Chinezen — in verband met dat Chineesche afgodsbeeld, veronderstel ik — en ik van mijn kant trachtte haar duidelijk te maken, dat mij dat, zacht gezegd, in hooge mate onwaarschijnlijk leek. Er waren maar twee personen bij meneer Shutter op het oogenblik van den moord en er zijn hier nergens in de buurt Chinezen.”

Sir Anthony keek den detective even met saamgeknepen oogen aan eer hij antwoord gaf; toen liep hij langzaam de kamer door tot waar Greenwood stond en tikte hem met een uitgestrekte vinger op den schouder.

„Meneer Greenwood,” zei hij bedachtzaam, „tracht in het vervolg wat zekerder van uw zaak te zijn, als u iets beweert. Ik ben toevallig in staat uw bewering met den meesten nadruk tegen te spreken. Dat zit zoo: ongeveer een maand geleden schreef iemand op mijn advertentie voor een tuinman; een beschaafd man, een heel ander type dan wat zich gewoonlijk op dergelijke advertenties aanmeldt. Ik nam aan, dat hij een Engelschman was; hij sprak vlekkeloos Engelsch en zag er ook volkomen Europeesch uit. Maar ik heb een paar jaar in China gewoond en ik merkte bepaalde eigenaardigheden bij den man op, die mij tot de overtuiging brachten, dat hij een flinke dosis Chineesch bloed in de aderen moest hebben, en toen ik hem daarover aan den tand voelde, ontkende hij dat niet. Maar ik had den man al aangenomen en ik mag gerust zeggen, dat ik daar geen spijt van heb, want ik heb nog nooit zoo'n uitnemenden tuinman gehad. Toch zou ik op dit oogenblik niet meer durven beweren, dat hij geen verborgen doel had met zijn komst hier in de streek, integendeel, het type in aanmerking genomen, komt het mij thans hoogst waarschijnlijk voor, dat dit wél het geval is. Het zou daarom zeker niet verkeerd zijn, brigadier, als u uw aandacht aan dit heerschap wijdde, ofschoon ik vrees, dat ik daardoor een waardevol dienaar zal verliezen. En nu u dit weet, wilt u waarschijnlijk wel zoo goed zijn een anderen toon aan te slaan ten opzichte van mevrouw Shutter. U zult zich moeten doordringen van het feit, dat de verdwijning van dat jade afgodsbeeld geen gewone diefstal is, maar dat hier veel diepere motieven in 't spel zijn. Ik voor mij ben geneigd aan te nemen, dat de aanwezigheid van dezen John Ling voornamelijk, of misschien wel heelemaal, de oorzaak is geworden van den dood van meneer Shutter. In ieder geval zou ik, als ik u was, alles nog maar eens goed overwegen, voor u een beslissenden stap doet...”

XII. HET TWAALFDE UUR. (Vervolg).

Bobby Redmayne merkte, dat Lady Santley's blik met verwondering op hem rustte en onmiddellijk herstelde hij zich en had hij zichzelf weer onder controle. Voor zijn sterk-ontwikkeld gevoel voor humor was de situatie het toppunt van grappigheid.

Schoorsteenen te Rotterdam.

De Havenpoort te Harlingen

NAAR EEN OUDE KOPERGRAVURE

Dat hij, de boef die ingebroken had op het landgoed van Sir Anthony Hayden, en die een auto en voor verscheidene honderden ponden aan goudwerk van hem gestolen had, mee op bezoek ging op het huis waar hij logeerde, met hem praten zou op voet van gelijkheid en vriendschap — misschien zelfs wel over de inbraak! — neen, het was ongelooflijk mal.... Maar er was toch ook een ernstige kant aan. Want gesteld, dat die goede dokter, die zonder twijfel Sir Anthony per telefoon op de hoogte had gebracht, hem tevens zou hebben ingelicht omtrent zijn gevangenneming van den inbreker en daaraan een signalement van dezen, plus een beschrijving van de gestolen kleeven had toegevoegd? Wat dan? Opeens bedacht hij, dat de agent bij de herberg een vrij nauwkeurige persoonsbeschrijving van hem had gegeven en dat toch geen van zijn medereizigers hem daaruit had herkend. Deze overweging stelde hem nogal gerust. Maar de kleeven? Zouden die hem niet verraden? Och, dacht hij optimistisch — en de wensch was hier de vader van de gedachte — het was blijkbaar niet zoo gemakkelijk iemand uit een beschrijving alleen, zonder bijgevoegde foto of zooiets, te herkennen en dus was hij waarschijnlijk wel aardig veilig....

Maar hoe het daarmee ook was, er zat niets anders voor hem op, dan die veiligheid in de waagschaal te stellen, want de auto had al gestopt voor de groote portiek, terwijl enthousiaste kreten het reisgezelschap verwelkomden.

„Wat leuk, wat gezellig!” riep Lady Santley's zuster. „Waarom hebben jullie niet even bericht dat jullie kwamen? We hadden best uit kunnen zijn. Alleen doordat Tony plotseling kwam opduiken, tref je ons.”

„We komen alleen maar even aan op onzen weg naar de bosschen van Sunningdale, waar we gaan picknicken,” legde de andere dame uit. „Het is niet onze bedoeling lang te blijven.”

„Onzin! Natuurlijk blijven jullie, nu je er eenmaal bent. We kunnen picknicken in onze eigen bosschen.... dat is veel prettiger,” drong mevrouw Ainsley gastvrij aan.

„'n Schitterend idee,” viel Sir Anthony haar bij, terwijl hij den bezoekers de hand drukte. Toen keek hij met een onderzoekenden blik naar Bobby.

„O, dat zou ik heelemaal vergeten!” riep Lady Santley uit. Ze stonden allen nu in de oprijlaan, Bobby 'n beetje apart. „Dat is onze nieuwe kennis, meneer Leslie. Hij vroeg aan een passeerenden auto of die hem wilde meenemen naar Sunningdale en de onhebbelijke brombeer, die er inzate, weigerde.”

„Dus spreekt het van zelf, dat wij ons over hem hebben ontfermd,” vulde Simon aan.

„Natuurlijk,” zei de tante met een goedkeurenden blik op haar neef, „waarom ook niet?” Ze was het evenbeeld van haar zuster; alleen 'n jaar of twee ouder. En voortgaande: „Natuurlijk moet hij met ons blijven picknicken.”

„O neen,” protesteerde Bobby. „Dat kan ik onmogelijk aannemen, hoe vriendelijk ik uw invitatie ook vind.”

„Nonsens,” luidde Simon's oordeel. Hij keek zijn gast geamuseerd en tegelijk opmerkzaam aan. „Laat ons nu niet op die manier in den steek. Het was afgesproken, dat u ons gezelschap zou houden en ik kan niet aannemen, dat u de voorkeur geeft aan een lunch in een Sunningdale'sche gelegenheid.”

Bovendien, na het ongeluk dat u hebt gehad....” mengde het jonge meisje zich in het gesprek.

„Ongeluk?” herhaalde mevrouw Ainsley vol belangstelling en Simon gaf een kort relaas van hetgeen — naar wat Redmayne had verteld — dezen den vorigen nacht overkomen was.

„Dan praten we er heelemaal verder niet over,” besliste de vriendelijke gastvrouw. „Ik vind het dol-gezellig jullie allemaal hier te hebben. Er komt zoo weinig bezoek hier in deze wildernis.”

Het ontging Bobby Redmayne niet, dat zijn nieuwe kennissen het haast onmogelijk vonden het nieuws van den moord op Trend Hall te vertellen. Hij zag, dat moeder en zoon elkaar veelbeteekenend aankeken en stelde zich de vraag, wat de oorzaak van hun aarzelen was. En juist op het oogenblik dat ze op het punt schenen te spreken, verscheen een huisknecht in de open voordeur.

„Sir Anthony, er is iemand voor u aan de telefoon,” deelde hij mede.

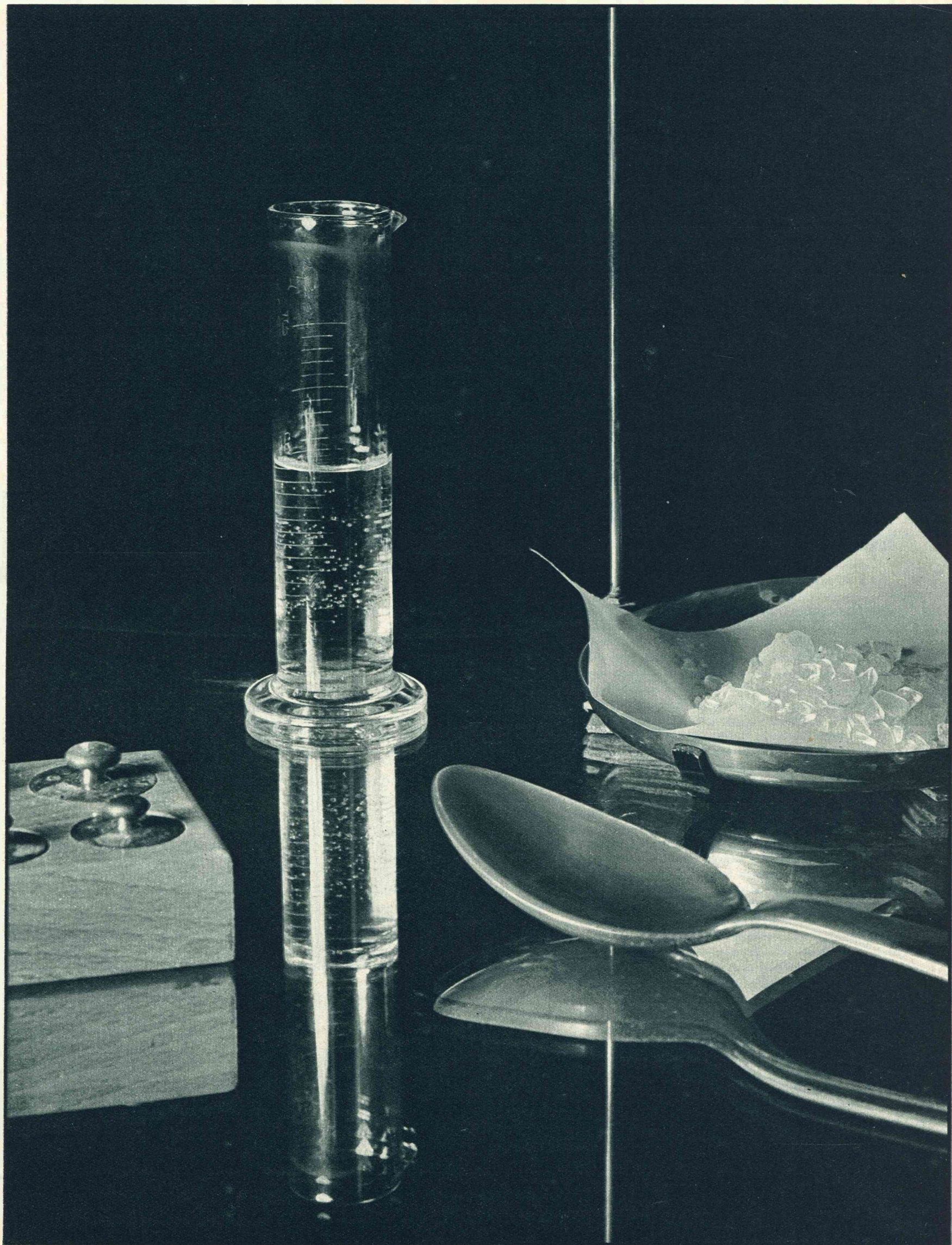
Na een kort excuus ging de rijzige man met zijn vriendelijk gezicht, het huis binnen. Bobby keek hem na en voor het eerst misschien in zijn verongelukt leven voelde hij even een stekende wroeging over wat hij had gedaan. Zwijgend hoorde hij toe, terwijl het nieuws werd verteld.

„Ik hoop, dat ze het hem niet door de telefoon zullen meedeelen,” begon Lady Santley bij wijze van inleiding.

„Wat niet zullen meedeelen?” informeerde haar zuster.

„Laat maar, moeder, ik zal het er wel uitflappen,” kwam Simon te hulp. „Het is overigens geen plezierige boodschap,” ging hij voort. „De zaak is, dat we juist hebben gehoord — van een agent in een café aan den weg — dat Hiram Shutter.... eh.... vermoord is.... vannacht....”

„Wat zeg je?” riep mevrouw Ainsley ontsteld. Ze was heel bleek geworden bij het hooren van het bericht. (Wordt voortgezet)

Apothekers-stilleven

Kon nooit boter eten.

Als kind reeds maagzuur.
Goed voedsel - slechte spijsvertering.

Denk toch niet, dat U bepaalde spijsen niet moogt eten, omdat U ze niet verdragen kunt. De fout ligt immers meestal niet bij het eten, doch bij uw spijsvertering. Zorg daarom dat uw spijsvertering in orde is en U kunt eten wat U maar wilt. Zoo ging het ook met deze vrouw:

„Ik gebruik Kruschen Salts nu ongeveer drie jaar. Ik begon het eigenlijk te gebruiken voor reumatiek, waar ik toen hevige last van had. Kruschen maakte hier spoedig een eind aan en nu heb ik er zelden of nooit last van. Maar wat ik het grootste succes van Kruschen vind is, dat het een einde maakte aan mijn voortdurende maagzuur, waar ik reeds als kind last van had. Ik heb nooit boter kunnen eten en altijd maar een heel klein beetje vet. Nu eet ik juist erg graag boter, en eet het zelfs veel, zonder enig bezwaar. Ik heb Kruschen Salts al in honderd gevallen aangeraden.

Mevr. A. M. W.”

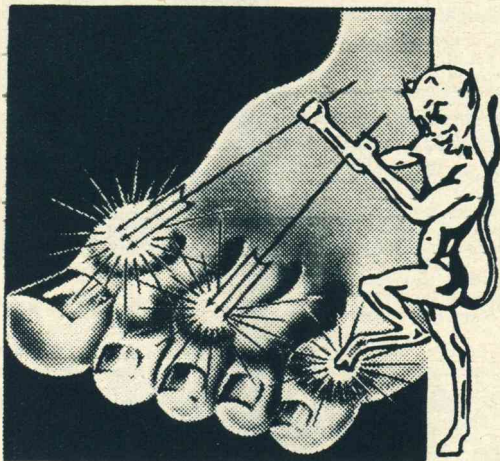
Denk eens een oogenblik na over de oorzaak van uw indigestie. Uw inwendige organen hebben aan verkracht verloren, en de maag- of verteringszappen houden op vol-

doende te vloeien. Uw voedsel — in plaats van verteerd te worden en opgenomen in uw lichaam — hoopt zich nu op in uw maag en inwendige organen en brengt schadelijke zuren voort. Het onmiddellijke gevolg van de zes zouten in Kruschen is een natuurlijke aansporing voor de verterings- en andere lichaamszappen. Al spoedig nadat U met Kruschen Salts begonnen bent, kunt U den invloed ten goede merken. U zult met groote voldoening bemerken, dat U van alle maaltijden kunt genieten, zonder eenige onaangename gevolgen. En als U doorgaat met „de kleine dagelijksche dosis” zult U inzien, dat de verbetering die Kruschen U bracht, van blijvenden aard is.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Import: N.V. Rowntree Handels-Mij. Heerengracht 209, A'dam-C.,

Eksteroogen!

Een dokter geeft het middel aan om uwe voeten steeds vrij van likdoorns te houden.

„Snijdt nooit een likdoorn uit,” waarschuwt Dr. Read, „het is gevaarlijk, want daardoor zou bloedvergiftiging kunnen ontstaan. De veilige en gemakkelijke manier om likdoorns voor altijd kwijt te raken is Saltrates Rodell in warm water te doen, totdat de vrijgekomen zuurstof het water als volle melk doet uitzien en zoo zacht als regenwater heeft gemaakt. Als gij uw voeten in dit melkachtige bad doet, dringt de zuurstof in de poriën door en maakt de likdoorn week. Zonder pijn kunt gij dan de likdoorns met wortel en al verwijderen en ze zijn voor altijd verdwenen.” Pijnlijke, gevoelige en brandende voeten worden door Saltrates Rodell verzacht en genezen, wintervoeten en eeltknobbels eveneens. Na 's avonds zoo'n melkachtig bad genomen te hebben, kunt gij den volgende dag loopen, springen, dansen en alles doen wat u lijkt. Geen likdoorns meer, noch vermoeide of brandende voeten. Saltrates Rodell is voor een gering bedrag onder garantie bij Apothekers, Drogisten en in alle goede Parfumeriezaken verkrijgbaar.

Camilla Horn zegt: „Vele van mijne vriendinnen in het filmbedrijf en ik gebruiken steeds Nurblood en wij zijn er verrukt over.”

BLONDINES!

Een nieuwe Shampoo geeft aan donker geworden haar de oorspronkelijke goudglans terug. Laat niet toe, dat Uw mooie blonde haar aan schoonheid verliest, — dat de glans en kleur vermindert. Het van nature teere blonde haar vereischt bijzondere zorg! In „Roberts NUR-BLOND” vindt U eindelijk de speciale Shampoo voor Blondines, die niet alleen het blonde haar de natuurlijke goudglans doet behouden, maar ook verkleurd of donker geworden haar weer de oorspronkelijke lichte goudkleur terug geeft. „Roberts NUR-BLOND” laat geenerlei bestanddeelen achter, die blond haar donker en glansloos maken. Het bevat geen verfstoffen, geen schadelijke bleekmiddelen, geen henna. Reeds de eerste proeven toonen de verrassende uitwerking aan: het haar wordt zacht als zijde, krijgt een prachtige gouden glans en een aangename geur. Meer dan een miljoen Amerikaansche dames en ook honderdduizenden Deutsche Blondines gebruiken NUR-BLOND met uitstekend resultaat. Indien de uitwerking niet aan de hoogste verwachtingen beantwoordt, geldt terug! Overal verkrijgbaar. Neemt nog heden een proef.

ROBERTS NURBLOND

(in Amerika bekend onder den naam „Blondex”)
De Shampoo voor Blondines

Alleen-Vertegenwoordigers voor Nederland: Firma B. Meindersma, Den Haag, Westerbaanstraat 154/158

Ongunstig Weer

maakt voor Uw huid vooral een zorgvuldige behandeling met

NIVEA

noodig opdat ze niet ruw wordt en gaat barsten. Het beste is Uw gezicht en handen elken avond grondig in te wrijven. Maar ook overdag, alvorens naar buiten te gaan, kunt U Nivea nemen, daar ze volledig in de huid doordringt en geenerlei glans achter laat. Nivea geeft U de teint der jeugd; frisch en gezond wordt Uw uiterlijk.

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

Het verschil met luxe cremes: Nivea: grootere werkzaamheid, lagere prijs.
In doozen: van 15, 20, 40 en 90 cts. / In tuben: van 35 en 55 cts.

Nevenstaand
**MASSIEF EIKEN
BUFFET**
bladmaat 120 x 45 c.M.,
prima afgewerkt
f 45.-
H. RIETVELD
MEUBELMAGAZIJNEN
Jacob Catsstraat 46-48-50
Zie de 8 étalages.
Verkoop uitsluitend à contant

KUNSTGEBITTEN

f 50.- of f 70.-
Absoluut pijnloze behandeling
Betalings desgewenscht in termijnen vanaf f 1.- per week zonder vooruitbetaling. Ook voor Ziektenfondsleden
Bureau voor Tandheelkunde Kruisstraat 15 b - Rotterdam
Geopend van 9-3 en 6-8 uur.
Telefoon 51943
1 minuut van het Station D. P.
Voor Delft: Markt 79
Voor Pernis: J. Biesheuvel, Julianastraat 31 A
Voor Charlois: Boerg. Vliet 79 A
Voor Tuindorp Vreewijk: A. G. Versteeg, Strevelsweg 27 (bovenhuis)

Adverteeren doet verkopen

Slechts één oogenblik,

om U te kunnen zeggen, dat tegen
**verkoudheid, reumatiek
en alle soorten pijn**

Aspirin-Tabletten het bekendste en beproefde middel is.

ASPIRIN eenig op de wereld
let op den oranjeband. Prijs 75 cts.

DANSINSTITUUT H. FRENK JONKERFRANSST. 21

Aanvang nieuwe lessen voor eerst-beginnenden in Januari op Zondag en Woensdag. Inlicht. en inschrijving dagelijks.

Galsteenlijders!

Mevr. van Ooijen, Javastr. 225, Den Haag, schrijft over „ANTIFELLIN“: „...ik wou, dat ik uw middel 4 jaar eerder had geweten; wij hebben de steenen nu in een fleschje.“ Vraagt gratis brochure bij fa. J. DWARSHUIS, Jacobijnierstraat 13 e. Groningen

ADELBODEN BERNER OBERLAND

1400 M. boven zee

Kuur- en Sportplaats van den 1en rang
Winterzon - Mild hooggebergte klimaat

IDEAAL SKIGEBIED - NIEUWE SLEDEBAAN - MEERDERE IJSBANEN
Gezelschapsleven - 17 Hotels - 1500 bedden - Minimumprijzen Frs. 9.- tot 18.-

Prospecti en inlichtingen door het Verkeersbureau Adelboden en de Reisbureaux in Nederland

SCANFS

bij Zuoz, 1660 M.
Ober Engadin

Zonnig wintersport- en herstellingsoord, prachtige skivelden. Uitgangspunt voor alle tochten door het Ober Engadin. Pensionprijs Frs. 9.-. Referenties in Holland. Prosp. door de Verkeersverein

INNER AROSA

**SPORT-HOTEL
PENSION-HOLD**

Bij de Ski- en Ijsvelden. Zonnige ligging. Kamers met stroomend water. Voortreffelijke keuken. Zorgvuldige bediening. Billijke prijzen.

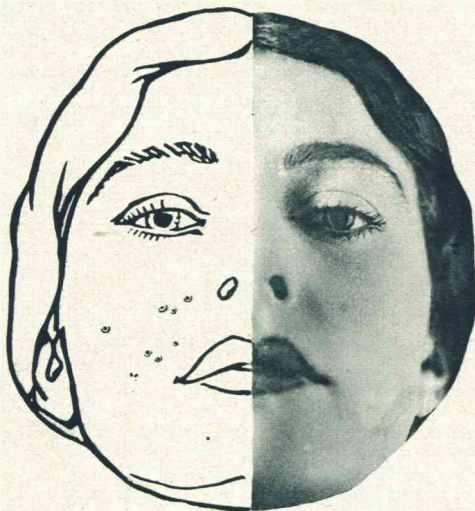
LENK

BERNER OBERLAND

1100 M. b. Z. Ideale wintersportplaats van den 1en rang. Prachtige Skivelden

SPORT-HOTEL WILDSTRUBEL

Familie-Hotel. Mooi, zonnig gelegen. Alle comfort. Kamers met str. water en badk. Mooie ijs- en lugebaan. Attracties. Pension incl. verwarming vanaf frs. 12.-. Prospectus. E. BURKHALTER

Zuurstof reinigt onder de huid!

Puistjes, vetworpjes en andere huidontsieringen ontstaan onder de huid, niet aan de oppervlakte. Zij zijn het gevolg van poriën, die verstopt zijn door vetafscheidingen.

Water, dat zuurstof-houdend is geworden door toevoeging van Radox, zal de huidporiën openen en zijn zuiverende bestanddeelen zullen doordringen tot beneden de oppervlakte der huid. Dit is de reden waarom dames, die Radox in hun waschwasser gebruiken, spoedig een mooie smetteloze huid krijgen... en houden. Radox is heerlijk geïmpregneerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 1.25 per pak. Een pak is toereikend voor verscheidene weken. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C. Voor Indië verkrijgbaar bij de firma J. v. Gorkom & Co., Djocja en hare filialen.

**VAN RIJN'S
Utrecht De Beste MOSTERD**

ASTHMALIJERS

Het Asthmapoedervan Apotheker BOOM geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende Borstbenauwdheid en Borstbeklemming.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per groote gesloten blikken doos.

16-31 Januari

Horace Goldin,

Engeland's grootste Illusionist

50 Triks in 50 minuten!

Horace Goldin,

is de eenige artist die onderscheiden werd door:

**Koning Eduard VII en
Ex-Keizer Wilhelm II**

Attentie!

Bovendien

Bart Elfrink

Met zijn nieuw Succes-Repertoire

Attentie!

Bovendien

6 verdere attracties!

Kunstlanden Gebitten

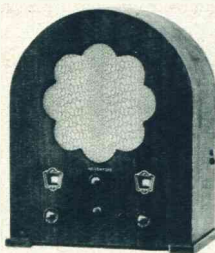
SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betalings desgewenscht in 12-maandelijkse termijnen, ook voor Ziektenfondsleden.
Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.
Adm. G. DE WAARD,
Van Heusdestr. 13b
TELEFOON 30013
tramlijn 4, 15, 16 en 17.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT, Alwinstraat 23 (Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D95 B Barendrecht
DEREK, Betje Wolfstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)
KREUKNIETWolphaertsbocht 181 (Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam
KREUKNIET, Strijenscheest 56, Schiedam
I. REINDERS, Verl. IJsselaan 167c Gouda
L. v. DORP, Vondelstraat 27, Gouda
B. v. DORP, Noordkade 179, Waddinxveen
E. H. DE WAARD, Zuidhoek III, Charlois

Sensatie!

Prijsverlaging
SILVERTONE RADIO

Vóór de daling Eng. Pond

f 175.-

Thans f 145.-

Compleet geplaatst met ingebouwde 4 pol. luidspreker.
Verlichte afstemschalen
Gratis demonstratie

VONBURG

Weste Wagenstraat 17
Noordmolenstraat 45
Telefoon 13703
Betalings vanaf f 10.- p. maand

IN PARIJS LIGT EEN SCHAT VOOR U VERBORGEN!

Deze kostbare schat is de Hoofdprijs, groot een miljoen francs of f 98.000.- door den Franschen Staat gegarandeerde loten **Credit National de France** émission 1920. Reeds 1 Februari 1932 trekking met diverse prijzen, één miljoen frs., frs. 500.000.-, of 49000 gulden, frs. 200.000.-, frs. 100.000.-, frs. 50.000.- totaal 2000 prijzen. Tegen storting van slechts drie gulden zenden wij u onmiddellijk een deelname, welke recht geeft op den **vollen prijs** (dus geen gedeelten), 2 stuks f 5.80, 3 stuks f 8.50, 5 stuks f 13.50, iedere koper ontvangt drie dagen na de trekking de lijst. Zendt nog heden postwissel of girostorting no. 135173 aan de Firma J. Sanders, commissiennair in effecten **Hoogstraat 4, Den Haag.** Tel. 116587
Bestelt nog heden! Om den grooten prijs te trekken! !

Terneuzen klopt R.B.C. met 5-4. Het eerste doelpunt der Brabanders. Via den Zeeuwschen doelman belandt de bal in het netwerk.

ZEEUWSCHE SPORT

Wie bij den jongsten Zeeuwschen tweede klasse Terneuzen op bezoek moet om hem op het groene veld te bestrijden, denke niet daar een gemakkelijke taak te hebben. De Terneuzenaren hebben een ploeg, waar geducht rekening mee gehouden dient te worden. Men zij ervan verzekerd een elftal tegenover zich te krijgen, dat van begin tot einde vecht voor een overwinning, althans voor een zoo eervol mogelijk resultaat.

Welke club zal het gelukken den Zeeuwsch-Vlamingen een nederlaag op eigen terrein toe te brengen? Zondag j.l. in den wedstrijd tegen R.B.C. zag het er met de rust naar uit, dat dit den Brabanders zou gelukken. Hun 4-2 voorsprong gaf daartoe alle aanleiding, doch de Zeeuwen bewezen door den tegenslag voor half-time lang niet ontmoedigd te zijn.

Terneuzen was voor de rust lang niet de mindere geweest, integendeel, haar spel was o.i. toen beter dan na de rust. In de tweede helft werd niettemin een 4-2 achterstand omgezet in een 5-4-overwinning. En dat, zooals gezegd, minder goed spelend dan in de eerste helft. Dit bewijst voldoende, dat het den Terneuzenaren voor de rust niet erg „mee zat”. Zij waren ongelukkig met schieten, terwijl de R.B.C.-backs niet onfortuinlijk verdedigden.

De Terneuzen-middenlinie opende het spel soms zeer goed en was voldoende stuwkracht voor den aanval. Haar beide vleugel-spelers hadden echter niet voldoende capaciteiten om van de haar geboden fraaie kansen tot voorzetten een goed gebruik te maken. De rechtsbuiten was hierin wel wat gelukkiger dan zijn collega aan de linkerzijde.

In den rechtsbinnen heeft Terneuzen een soort „kanon” gevonden, die met z'n geweldige schoten nog menigen keeper zal

verrassen. Wanneer we hiernaast de R.B.C.-voorhoede beschouwen, kunnen wij zeggen, dat de beide linies elkaar in vlugheid niet veel toegeven, al valt de vergelijking wel eenigszins in 't voordeel der Brabanders uit. Vaak werd hier, om succes te kunnen bereiken, het spel veel te kort gehouden. De

De strijd om den bal in den wedstrijd Terneuzen - R.B.C. welke met 5-4 door de Zeeuwen werd gewonnen.

De voetbalwedstrijd Terneuzen-R.B.C. Een aardig spelmoment uit dezen doelpuntenrijken wedstrijd te Terneuzen.

De verdediging van Terneuzen is op hare hoede, bij een aanval der gasten. Spelmoment uit dematch Terneuzen-R.B.C. op Zondag j.l.

Rond Kapelle

Biezelinghe

en Kloetinge

Dorpsgezicht van Kloetinge, terwijl de kinderen groepsgewijze 's morgens om half negen naar school sjokken.

De molen op den weg van Kloetinge naar Kapelle, die een sieraad is voor de omgeving.

Dorpsgezicht in een der buitenwijken van Kapelle.

KAPELLE

(doen!)
Geloof maar, dat ze het dáár kunnen
Daar valt wel wat te halen!
Ze strijken 't zilver zoo maar uit
op de lantarenpalen!

Zulvere paelen, je lieken wè gek,
in dezen tijd van geldgebrek
dat in je hoofd te halen!

Maar ja, de aardbeien zijn goed,
en ook de andre vruchten;
Dáár hebben ze van crisis en
malaise niets te duchten!

Kapelle, zeg, ik hield je maar
een beetje voor het lapje;
Al wat ik zei, was maar bedoeld
tenslotte als een grapje.

Hou jij je taai, zooals je ligt
in 't hartje van mooi Zeeland;
En blijf, waarvan je wordt beticht;
het tuintje van vet peeland!

De melkvoorziening van Kloetinge en omgeving.

De Biezelingsche jeugd is muzikaal en studeert voor school de in het schrift geschreven liedjes in. Maar hardop zingen dorsten ze blijkbaar niet.

De dorpsventer, die met z'n span langs de wegen van Kapelle-Biezelinghe de klanten bezoekt en zodoende een algemeene bekendheid in deze dorpen geniet.

Wees niet bang om te lachen.

Op de volgende manier kunt ge
Uw tanden blinkend wit maken.

DE werking van Pepsodent is
tweeërlei: het verwijdt den
tandaanslag en polijst het glazuur,
daarom maakt het de tanden zoo mooi.

Tandaanslag is een kleverig laagje
op de tanden en bevat bacteriën. Het
absorbeert voedsel- en rookdeeltjes.
Ge moet daarom dien aanslag ver-

wijderen. Witte tanden zijn afhanke-
lijk van de tandpasta die U gebruikt.

Pepsodent verwijdt den tand-
aanslag en polijst de tanden tot ze
blinkend wit zijn.

Koopt nog heden een tube. Het is
absoluut onschadelijk.

De nieuwe
hedendaagsche Amerikaansche Tandpasta.

NIEMAND NEUST IN EEN PERIODIEK EVEN NAAR HET WEERBERICHT!

● In een periodiek wordt
heelemaal niet geneusd. Een
periodiek wordt intens ge-
lezen. Een periodiek wordt
uitgespeld door allen thuis.
Het blijft liggen voor gasten.
Voor bezoekers. Telkens en
telkens weer wordt het op-
geslagen.
Vijf, tien keer wordt uw adver-

tentie gezien. Op oogenblikken
dat er tijd is om iedere vierkante
centimeter te lezen. Buiten-
landsche en Nederlandsche
groot-adverteerders leverden
het bewijs: publiciteit in
periodieken is de hoeksteen
van een goed opgezette pu-
blicitéit!

ADVERTEER IN PERIODIEKEN

DE EEN OF MEER MALEN PER WEEK OF PER MAAND VERSCHIJNENDE BLADEN

GEEF UW ADVERTENTIE EEN LANGER LEVEN

VEREENIGING DE NEDERLANDSCHE PERIODIEKE PERS

2

Minder dan
een cent
per kop

't Is een jurweeltje,
dat »Eigen Tijdschrift.«

Dat lees ik nu iedere maand met hetzelfde plezier.
Altijd staat er iets in wat me interesseert.... Over
vliegtuigen.... over de film.... over vreemde dieren
en andere landen.... Ik zeg maar zoo: een mensch
is nooit te oud om iets te leeren.... En dan die mooie
verhalen voor kinderen.... Als de neefjes en nichtjes
op visite komen, moet ik voorlezen.... Nou ik doe
het graag.... Ik maak voor elk een lekkere kop cacao
en dan begint 't.... Op die manier raakt de bus leeg en
heb ik de volgende maand m'n »Eigen Tijdschrift« weer.

Van Houten's CACAO

De voordeligste in 't gebruik

6

Sell More

Dr. H. NANNING'S Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en genezen
in korten tijd de ontstoken
slijmvliezen. De

maakt het inbrengen zeer ge-
makkelijk. Verkrijgbaar bij alle
Apothekers en Drogisten à
f 1.75 per doosje van 12 stuks.

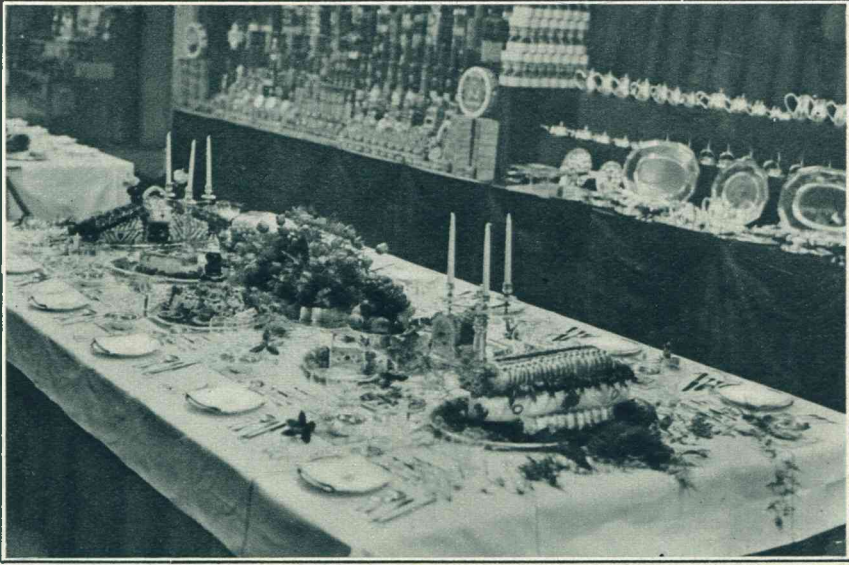
ABONNEERT U OP DIT BLAD

Gesprongen handen

Ruwe Huid, Schrale Lippen

PUROL

In dooszen van 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

Te Brussel is de zesde internationale kookkunst-tentoonstelling geopend. Een fraai gearrangeerde tafel.

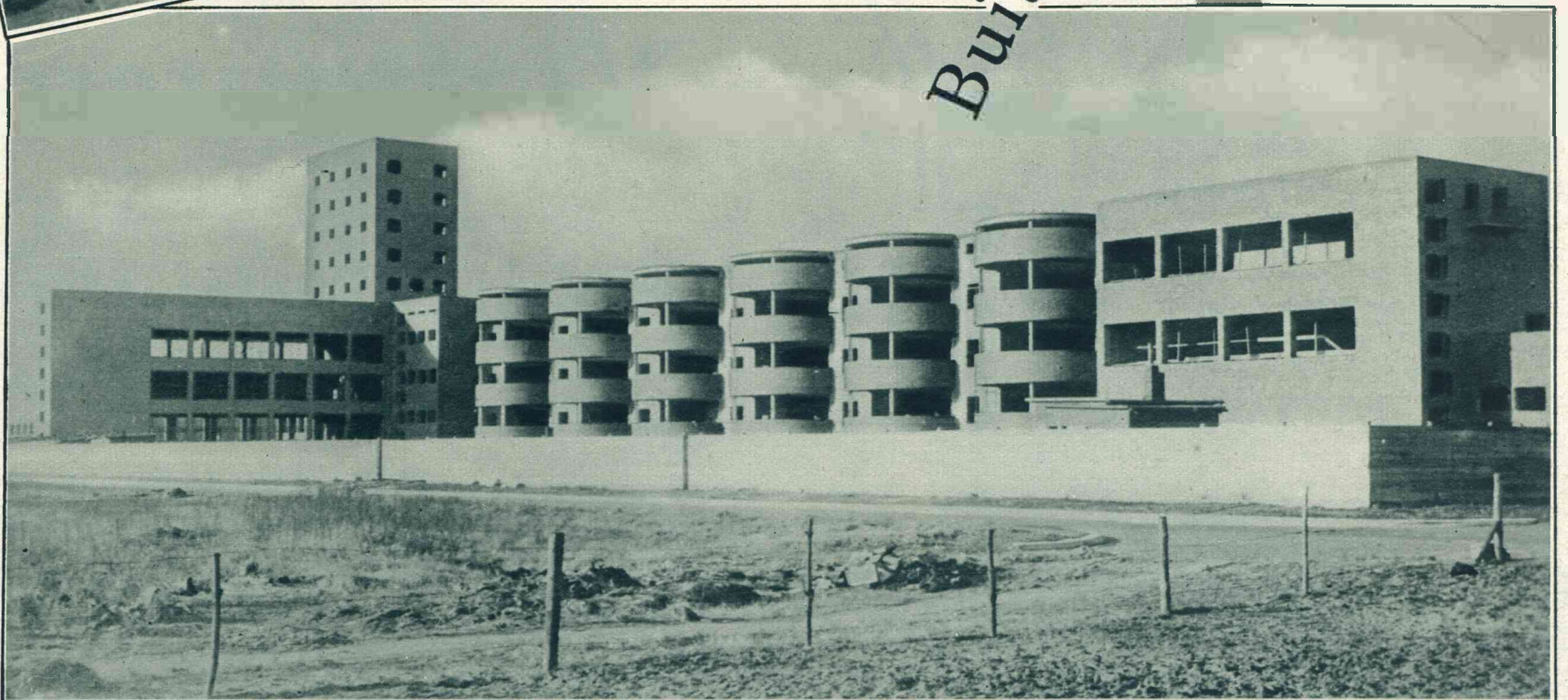
Een groote brand heeft belangrijke schade toegebracht aan het bekende circus Sarrasani, dat te Antwerpen zijn tenten had opgeslagen. Leden van het circus zoeken tusschen de puinen naar hun bezittingen.

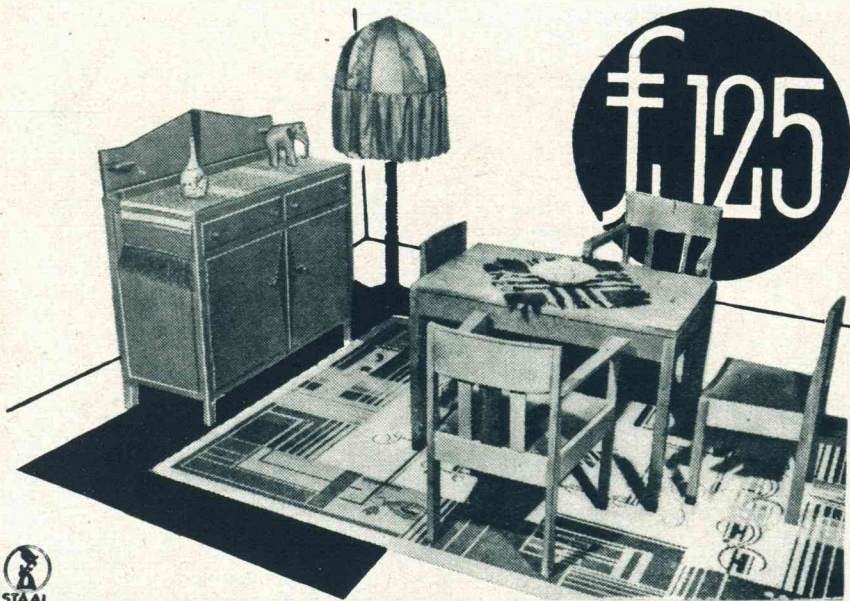

Prinses Astrid en Prins Leopold van België ondernemen een reis naar Indo-China. Te Genua, waar zij begroet werden door prins Umberto van Italië en prinses Marie-José, gingen zij aan boord van de „Marnix van St. Aldegonde“

Buitenlandsche Foto's

Tengevolge van den financieelen toestand in Duitschland kunnen verschillende groote werken niet worden afgebouwd. De paedagogische academie te Hannover blijft half voltooid.

ONZE GROOTE ATTRACTIE
MEUBELN THANS GOEDKOOPER DAN VOOR DEN OORLOG

Complete mass. eik. Huiskamer volgens nevenstaande foto **f 125.-**

Deze kamer bestaat uit: Modern DRESSOIR, bladmaat 130 cm., flinke Huiskamertafel 70x110 cm., 2 Fauteuils en 4 Stoelen, met prima moquette bekleed op veerende uitneembare zittingen. Alles mass. eiken, onder onze volledige garantie. Deze kamer is te betalen met f 2.50 per week of f 10.- per maand. Wij etaleeren in onze 4 groote etalages deze en andere voordeelige kamers, o.a.: Een COMPLETE SALON voor f 175.- SPREEK MET LOEB EN 'T KOMT IN ORDE!

JANUARI en
FEBRUARI
ZONDER
VOORUIT-
BETALING

LOEB OPPERT 63
ROTTERDAM
GEOPEND TOT 6 UUR 'S ZATERDAGS TOT HALF 10

want die is de oorzaak van Uw benauwdheid, van Uw kortademigheid, van Uw onophoudelijk hoesten.

Stel vertrouwen in Akker's Abdijsiroop. Zij werpt met gemak die niet in Uw luchtwegen behorende slijm naar buiten en zuivert daarmede borst en keel van ziektekiemen en zich voortplantende microben

De prikkeling der slijmvliezen komt tot staan, de aandrang tot hoesten verdwijnt, de radeloos makende benauwdheid vlucht voor de grondige werking van Abdijsiroop, waarvan de verzachtende en genezende werking doordringt tot in de diepste uithoeken

Het is geen verdoovende siroop, geen wondermiddel, maar het is wel de hulp voor een ieder, die lijdt aan

Hoest-Griep-Bronchitis-Asthma

AKKER'S ABDIJSIROOP
Voor de Borst

Overal in kokers v. ± 230 Gr. f 11.50; ± 500 Gr. f 12.75; ± 1000 Gr. f 4.50

Voor onderweg

Men is er in geslaagd Abdijsiroop te „stollen“ tot Abdijsiroop Bonbons (60 cent) met behoud van alle genezende bestanddeelen. Bespoedig dus Uw genezing en gebruik buitenshuis de nieuwe

ABDIJSIROOP-BONBONS

VAN MEURS
regelt de betalingscondities naar ieders beurs

HET SPECIAAL HUIS
in elektrische en gewone wasmachines
Jonkerfransstraat 86
Tel. 56309

Vraagt geïllustreerde prijscurant

Uw
annonce
hier...

Vraagt tarieven aan
Reclame-afdeeling
Keerweerlaan
21-25
Telefoon
12004

Wilt U slanker worden...

elastisch en gezond blijven, drinkt U dan de alom aanbevolen aangename

Dr. E. RICHTER'S KRUIDENTHEE

een natuurlijk middel, samengesteld uit giftvrije geneeskrachtige kruiden.

Zij verwijdt de onzuiverheden in Uw lichaam, bevordert de spijsvertering en stofwisseling en doet de trage vetlagen verdwijnen, zonder dat U Uw levensgewoonte behoeft te veranderen, zorgt zij voor gezonde gewichtsvermindering

Hollandsche verpakking — Per pak f 1.50, verkrijgbaar in apotheken en drogisten. Waar niet, bij den Gen.-vertegenw. voor Holland GEORG FR. HABENICHT, Heerengracht 149 - Amsterdam.

Men lette vooral op den naam Dr. E. Richter
Hij waarborgt U het beloofde succes

ADVERTEERT IN DIT BLAD

Voor toilet

VISKOSE SPONS

altijd aangenaam en
zuiver door uitwasschen
in heet water of uitkoken

Een abonnement met vele voordeelen!

Wat
ONS ZEELAND
U allemaal geeft
voor 12½ ct. per week:

- 1e. Een mooi uitgevoerd weekblad vol actueele foto's en gezellige verhalen;
- 2e. Als inlage het gratis weekblad de „Humorist“, om eens gezond te lachen;
- 3e. Een gratis ongevalverzekering voor abonne's;
- 4e. Het recht om tegen den zeer lagen prijs van maar 17½ cent per stuk, boeiende romans van bekende schrijvers te verkrijgen.

Een heele week ontspanning afleiding
van den dagelijkschen sleur voor maar **12½ cent**

Dat geeft U een abonnement op
ONS ZEELAND

Klompren aan den voet, klompren aan den voet,
Staat de Zeeuwsche guusjes goed!

ZEEUWSCHE FILM

Zie hier worden ze gemaakt
uit het hout, dat kreunt en kraakt.

Kijk, hoe danst de beitel vlug
op en neer en weer terug!

Uit de vormeloze stof
rijst de leuke houten slof.

Voor de voeten,
groot en klein,
makkelijk en
zonder pijn.

En dan worden
ze zeer net
naast elkaar
voor 't huis gezet.

